

Eglutė

1972 GRUODIS

Eglute

1972 SAUSIS

Eglutė

gruodis • 1972

TURINYS

- 3 MAN ŽVAIGŽDUTĖ, R. Jotvingytė
- 4 KALĖDU ŽVAIGŽDUTĖ, D. Sadūnaitė
- 10 KŪČIU NAKTIS, J. Narūnė
- 11 DEBEŠĖLIS, R. Jotvingytė
- 16 DEBEŠĖLIO GALVOSŪKIS
- 17 PUPUTIS PADEDA, Linutė
- 20 DEŠIMTOSIOS KALĖDOS, O. Mikailaitė
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 31 1972 M. TURINYS
- 32 PAVEIKSU PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis, 11-15, 21
- L. Trinkūnienė — 3
- A. Sruoginienė — 4
- O. Mikailaitė — 5, 6, 7, 8, 9, 17-19
- M. Eidukevičiūtė — 9, 10
- S. M. E. — 20-27

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION

EGLUTĖ (The Little Fir)—magazine for children is published monthly; not published during July and August. Publishers and owners are the Sisters of the Immaculate Conception, a nonprofit religious society approved by the Roman Catholic Church. The editor is Sister Ann Mikaila, managing editor—Sister M. Palmira. The offices of the editors and publishers are at Immaculate Conception Convent, Putnam, Ct. 06260. In the preceding 12 months the average press run was 1520 copies; average number of mail subscriptions—1478 and 0 complementary copies distributed. Total distribution—1478, left-over copies—52. Nearest issue to filing date: press run—1500; mail subscriptions 1438; 0 complementary copies; total distribution—1438; left-over—63.

Yearly subscription—\$5.00; single copy—50¢ Second class postage paid at Putnam, Ct. 06260. Yearly subscription—\$5.00; single copy—50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

Eglutė

sausis • 1972

TURINYS

- 3 AK, ŽINAU, R. Jotvingytė
- 4 KARILĖ IR PABĖGĖLIAI, N. Jankutė
- 14 ŽIEMA LIETUVOJE, J. Minelga
- 15 NAUJI METAI, Pušėlė
- 18 PUPUČIO PUSLAPIS
- 19 GERIAUSIAS DRAUGAS, M. Kvietytė
- 26 NAUJI IŠRADIMAI
- 27 PASAKOS
- 28 KALĖDU SENELIS..., G. Valiuškytė
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis
- A. Baškauskaitė — 2, "Eglutės" vinietė
- Z. Sodeikienė — 3
- A. Korsakaitė - Sutkienė — 4 - 13
- P. Osmolskis — 14
- E. Muliolienė — 15
- A. Sruoginienė — 16, 17
- R. Baukytė — 20 --25

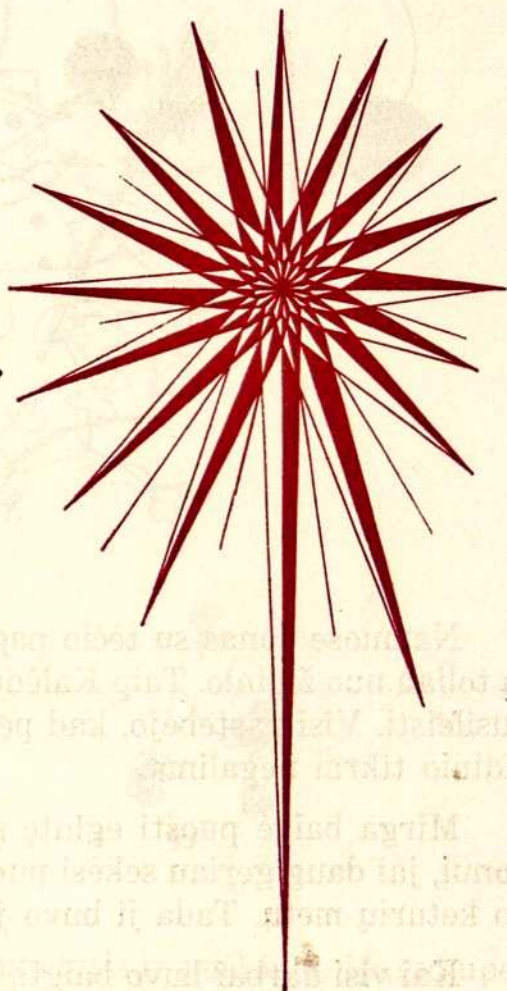
"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MAN ŽVAIGŽDUTĖ

Ritonė Jotvingytė

**Man žvaigždutė
Merkė akį,
Merkė akį tris kartus,
Sumirgėjo
Ir pasakė:
“Džiaugias žemėje Dangus”.**

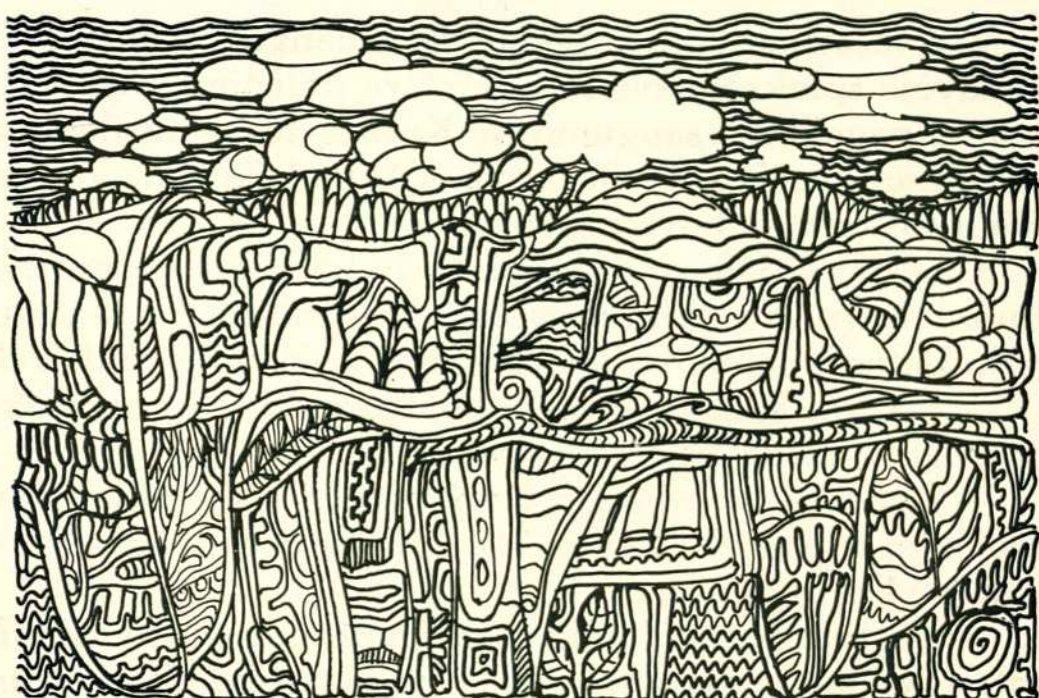

**Ir kalbėjo:
“Gimė Žodis”, —
Pakartojo tris kartus,
Man žvaigždutė
Pasisakė:
“Gimė Dievas ir Žmogus”.**

AK, ŽINAU

Ritonė Jotvingytė

Du paparčiai ir žvaigždutė,
Nematytos, keistos gėlės —
Ak, žinau, žinau, žiemužė,
Tai tik tavo išdaigėlės.

Tai tik šaltos tavo naktys,
Tavo ryto šalti vėjai
Taip išrašo, išdabina
Visus langus papartėliais.

KALĖDŲ ŽVAIGŽDUTĖ

sulietuvino Danguolė Sadūnaitė

Mažasis Petriukas baigė lipdyti sniego senį. Jis turėjo būti panašus į Kalėdų senį. Bet ar Kalėdų senis turėjo morką vietoj nosies? Petriuko senis turėjo.

Namuose Jonas su tėčio pagalba atitraukė spalvotą televiziją toliau nuo židinio. Taip Kalėdų seniui bus patogiau per kaminą nusileisti. Visi pastebėjo, kad per Kalėdas televizijos palikti prie židinio tikrai negalima.

Mirga baigė puošti eglutę savo lėlėms. Pernai, ji pasakojo Jonui, jai daug geriau sekėsi puošti. Pernai, aiškino Mirga, ji buvo keturių metų. Tada ji buvo jaunesnė ir stipresnė.

Kai visi darbai buvo baigti, mama susodino visus tris vaikus ant žalios sofos ir pradėjo pasakoti pasaką. Šį kartą ji nepasakojo apie karalių, kuris turėjo vieną kambarį pilną rubinų, kitą pilną aukso, o trečią — sidabro. Šį kartą mama papasakojo apie Kalėdų žvaigždutę.

KARILĖ IR PABĖGĖLIAI

Nijolė Jankutė

III

Visi vasarnamiuko langai buvo uždengti ir tamsūs. Tik virtuvėje spinksėjo švieselė — stora kalėdinė žvakė. Robertas pageidavo saugumo, ir Karilės tėvai nusileido jo prašymui. Tačiau Karilei neatrodė, kad jie tiki, jog berniukas iš tikrųjų buvo pagrobtas.

Robertas sėdėjo prie stalo ir kirto baltą duoną su riešutiniu sviestu, lyg nebūtų valgęs visus metus. Po stalu tupėjo Batas ir labai dailiai, mažais kąsniukais ėdė dešrelę.

— Na, tai kaip tave pagrobė, Robertai? — berniukui pavalgius, užklausė Karilės tėtė.

— Robertai, ar tu nenorėtum pirma paskambinti savo močiutei ir pranešt, kur esi? Ji gali susirgti iš rūpesčio, — įsiterpė Karilės mama.

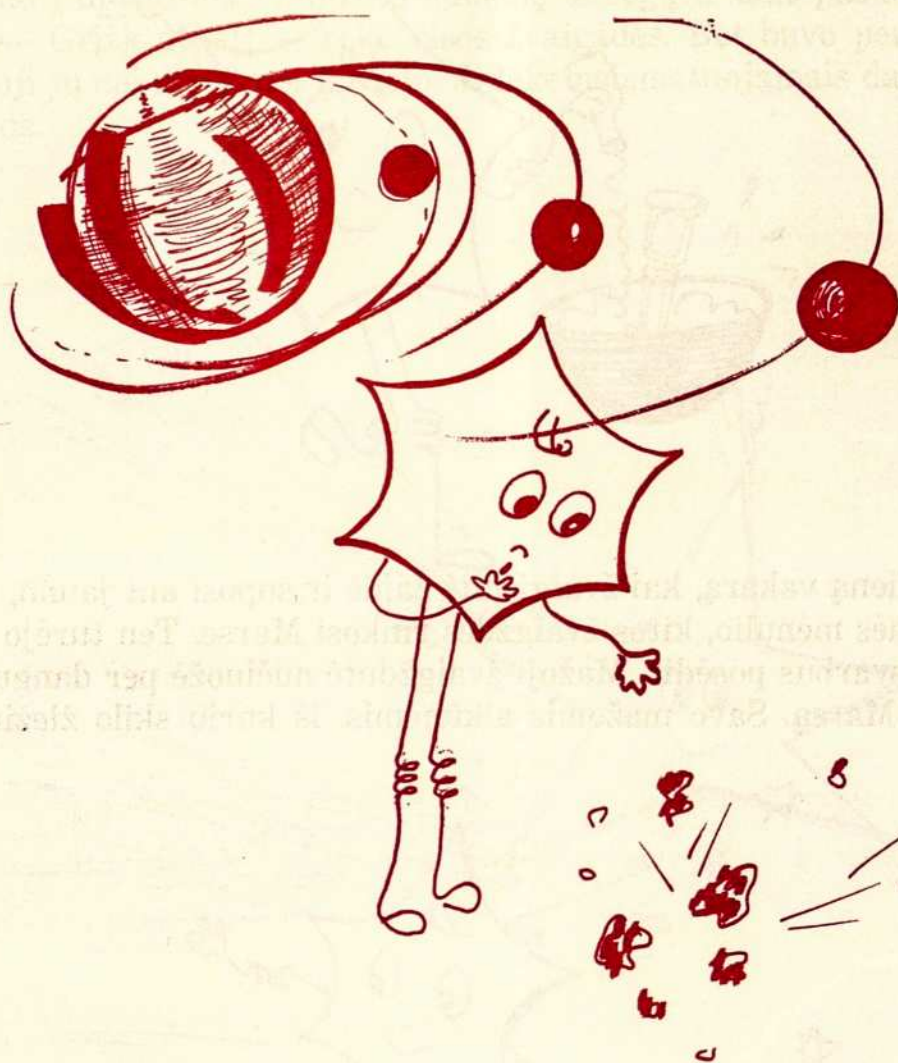
— Ne, ponia. Močiutei paskambint dabar negaliu. Matot, visus telefonus atsako jos šoferis Bruno. O aš Bruno nepasitikiu...

— Tai kodėl? — paklausė tėtė.

— Pirmiausia — Bruno nekenčia Bato. Aš kartą mačiau, kaip jis norėjo katinui įspirti, bet nespėjo: Batas greitas, kaip kulka!

— Krr-pft! — patvirtino katinas ir užsoko Robertui ant kelių.

Kartą gyveno žvaigždutė toli, toli erdvėse. Palyginus su kitomis žvaigždėmis, ji buvo maža žvaigždutė. Ji mėgo keliauti, visur bėginėti — kaip vaikas. Ji buvo lyg maža čigonytė. Ji nenorėjo užaugti, nes negalėjo apsispręsti kuo bus, kai užaugs. Mažoji žvaigždutė norėjo likti vaiku visada.

Šiltomis dienomis ji eidavo maudytis ir puškintis Marso upėse. Arba vėl, valandų valandas praleisdavo ritinédama plonus Jupiterio mėnulių. O kai vienas jų išslysdavo jai iš rankų, ir staiga sudūždavo, tada žvaigždutė susigėdusi sakydavo mamai: "Atsitiko netyčia".

— Matot? Tiesą sakau. Aš nepasitikiu žmonėmis, kurie nekenčia kačių. Be to, Bruno toks... na... šypsosi, kada nereikia, kaip žmogus, kuris kažką pikto galvoja...

— Kažin, Robertai, ar taip yra? Gal tik įsivaizduoji? Bet papasakok dabar savo nuotyki, — paragino berniuką tėtė.

Ir Robertas pradėjo:

— Vakar sugalvojau pasivaikščioti. O taip sau pažygiuot kokias penkias mylias. Iš tikrųjų, Bruno man davė tą mintį, kai pasakiau, kad nusibodo buriuot ir slidinėti.

— Man niekada nenusibostų slidinėti! — šūktelėjo Karilė, o Robertas pasakojo toliau.

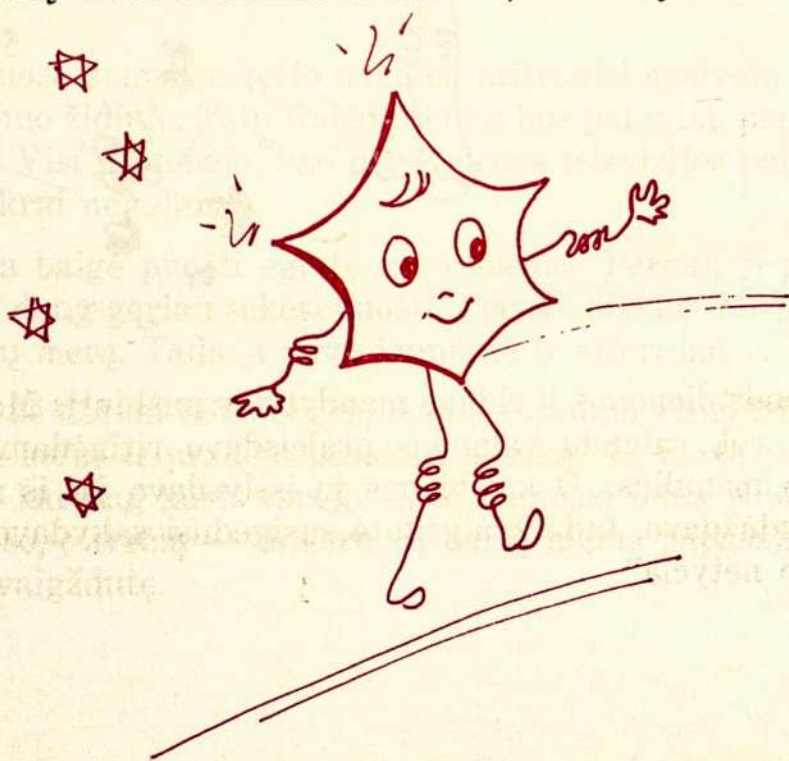

— Taigi. Pasakiau močiutei, kad eisiu. Ji mane leido keliauti paežere iki ten, kur kelias sukasi į miestelį. O Bruno pasisiūlė mane nuo ten parvežt atgal. Žinoma, aš pats būčiau galėjęs pareiti. Bet, žinot, močiutė... vis bijo, kad nepavargčiau...

Kai dienos buvo karštos, ji padėdavo mamai pagaminti naminius ledus. Į geltoną, šaltą košę žvaigždutė mėgdavo įpilti daug, daug vanilos prieskonio. Kartais įpildavo daug per daug. Bet ji buvo tokia miela, linksma žvaigždutė, jog niekas negalėjo ant jos ilgai pykti.

Vieną vakarą, kai žvaigždutė žaidė ir suposi ant jauno, riesto žemės mėnulio, kitos žvaigždės rinkosi Marse. Ten turėjo būti labai svarbus posėdis. Mažoji žvaigždutė nučiuožė per dangų tiesiai į Marsą. Savo mažomis alkūnėmis, iš kurių skilo žiežirbos,

— Šiandien po pietų ir išėjau. Batas nenorėjo likti vienas, todėl pasiėmiau kartu. Buvom visai netoli nuėję, žinant, tenai, kur kelias pro meldyną, o kitoj pusėj miškas ant kalno ir nėra jokių vasarnamių?

— Taip, taip! — įsikišo Karilė, — kai mes pro ten važiuojam, man visad baisu. Ten taip... taip... tuščia.

— Tai va. Ten mus prisivijo automobilis. Toks vyras atidarė duris ir, ištraukęs žemėlapi, paprašė, kad parodyčiau, kurioj vietoj jis esąs. Sako, negaliu surast, kaip vadinasi šis keliukas.

— Kai tik priėjau artyn, jis kad griebis mane už rankos!

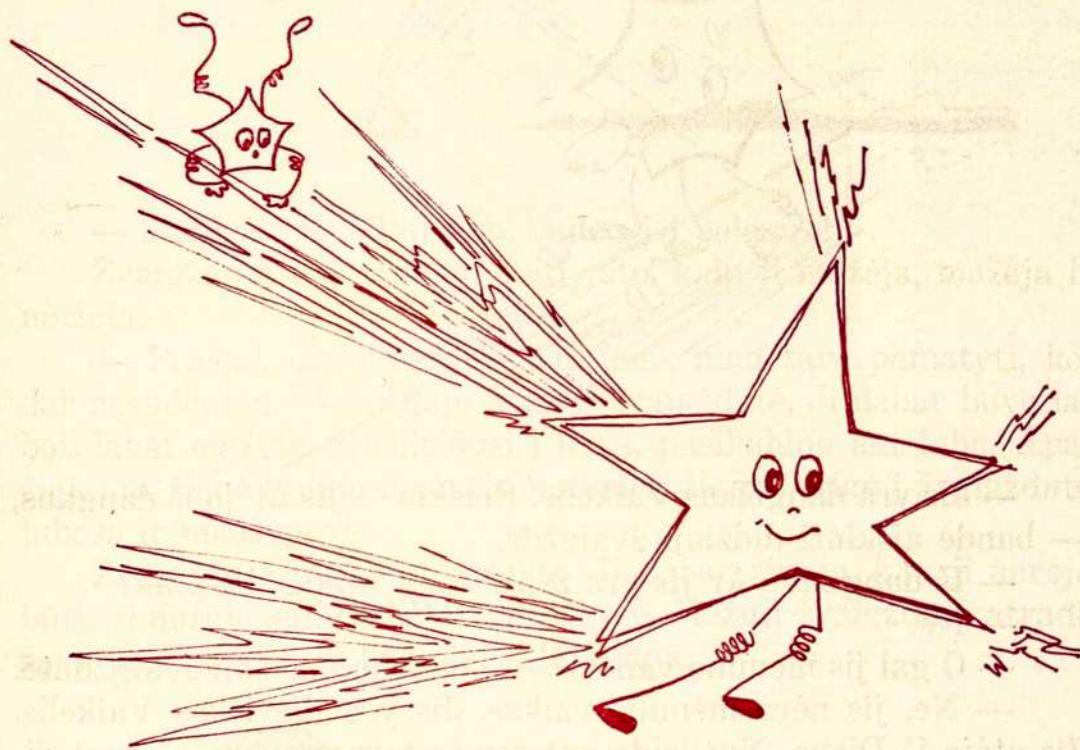
Nespėjau nei surikt, nei įspirti — ir jau buvau užpakalinėj sėdynėj! Įmetė mane, kaip bulvių maišą ir tiek. Bet grobikas nežinojo, kad su manim į jo mašiną pakliuvo ir Batas. Matot, iš Bato menkas vaikščiotojas. Vos pakiceno paskui mane kelis žingsnius ir toliau — nė iš vietos! Kai

ji prasistūmė pro kitas žvaigždes į rato vidurį. O ten buvo aptariamieji svarbūs dalykai. Viena pačių gražiausių, pačių didžiausių žvaigždžių buvo išrinkta atlikti didelį darbą.

— Neliko daug laiko. Turiu skubėti, — tarė išrinktoji žvaigždė ir šovė į erdves.

— Kur skubi, kur skubi? — šaukė mažoji žvaigždutė. Ji įsikabino į didžiosios žvaigždės auksinę uodegą ir lėkė paskui.

— Grįžk atgal! — rėkė visos žvaigždės. Bet buvo per vėlu. Mažoji jų nei matė, nei girdėjo. Ji lėkė neišmatuojamais dangaus plotais.

— Kur mes keliaujam — sušnibždėjo žvaigždutė?

— Aš skrendu į mažą planetą, kuri vadinasi žemė. Turiu pasiekti nedidelį kalnuotą kraštą, kuriame yra urvas uoloje.

— O kas ten bus?

— Ten gims Vaikelis. Turiu visiems nurodyti kelią, kur jis yra.

Batas užsispiria, tai tik vienas būdas jį pajudinti — į maišiuką ir keliaujam vėl! Taip buvo ir šiandien. Turėjau tavę nešt, tinginy! — katinui paausį kasydamas, pasakė Robertas.

— Mrrrm... — susigėdęs atsiliepė tas.

— Kai mudu atsidūrėm grobiko mašinoj, Batas buvo baisiai piktas. O kai jis piktas, tai jam iš kelio traukiasi net mano tėtės medžioklinis kurtas Tigras. Kai Batas įsiunta, jis gali sudorot kiekvieną šunį!

— Kur-miau! — pasigyrė Batas, trindamas savo didelę rainą galvą į berniuko alkūnę.

— Na, na! — kilsterėjo antakius tėtė, bet Karilė matė, kad jis buvo susidomėjęs.

— Taigi, — toliau pasakojo Robertas, — kai grobikas mudu įmetė į savo automobilį, aš atsegiau maišiuką. Batas šovė iš jo, kaip raketa į mėnulį — tiesiai tam nenaudėliui ant pečių! Tas kai šoko aukštyn, maniau, pradurs automobilio stogą su galva! O Batas jam nagais į veidą ir rėkia — kriaaaau-kriaaaau! Matot, Batas turi savo kovos šūkį, kaip tikras indėnas.

— Vaikelis? — nustebo žvaigždutė. Ligi šiol ji buvo visu mažiausia, visu mylimiausia. Ar galėjo kur nors būti daugiau vaikų? Ji manė, jog ji yra vienintelis vaikas visose erdvėse.

Prieš užmigdama, mažoji žvaigždutė sau kartodavo:

— Aš puiki, aš graži, aš vienintelis žvaigždžių vaikas.

— O koks tas Vaikelis? — vis klausinėjo mažoji žvaigždutė. Ji nebuvo labai patenkinta.

— Jis yra dangiškas Vaikelis. Reiškia — jis atėjo iš dangaus, — bandė aiškinti didžioji žvaigždė.

— Iš dangaus? Ar jis yra žvaigždžių vaikas, kaip aš?

— Ne.

— O gal jis mėnulio vaikas? — nenurimo mažoji žvaigždutė.

— Ne, jis nėra mėnulio vaikas. Jis yra dieviškas Vaikelis. Jis atėjo iš Dievo. Nusileido ant žemės tarp žmonių, — tarė didžioji žvaigždė. Ir tada ji daugiau nekalbėjo, tik švietė. Ji leido ilgus, šviesius spindulius į žemę, į nedidelį kalnuotą kraštą, į urvą uoloje.

— Aš noriu pamatyti dieviškąjį Vaikelį — nusprendė žvaigždutė. — Ir aš jį pamatysiu!

Ji užsikabino už vieno ilgo didžiosios žvaigždės spindulio ir ėmė slysti žemėn. Smarkiai degdama, ji slydo žemyn, žemyn. Iš kažkur toli dar išgirdo žodžius:

— Kai Batas šūktelėjo “kriaaaau!”, pamačiau, kad ko-
va bus kruvina ir neriau pro mašinos langą (durys buvo
iš vidaus užrakintos) į meldyną. O ant kelio, girdžiu,
skandalas! Batas rėkia “kriaaaau-kriaaaau”, o grobikas rė-
kia “škac-škac”. Staiga viskas nutilo, tik automobilis su-
birbė ir nuvažiavo. Aš tupėjau tarp meldų, vandeny iki
kaklo ir baisiai bijojau, kad grobikas nepradėtų manęs
ieškoti. Taip pat rūpinausi, kas atsitiko su Batu. Juk tas
niekadėjas galėjo jį užmušti. Bet po valandėlės girdžiu,
kažkas atšlamena pakrante, tyliai klausinėdamas, “miau-
miau”?

— Batas?! — šūktelėjo nudžiugusi Karilė.

— Aišku! Bato dar niekad niekas nenugalėjo! Tai va,
kai jis mane surado, mudu pradėjom tuo meldynu bristi.
Aš bijojau eiti keliu.

— Gerai padarei, Robertai, — prabilo Karilės tėtė, —
grobikas tuo keliu galėjo važinėti, tavęs ieškodamas.

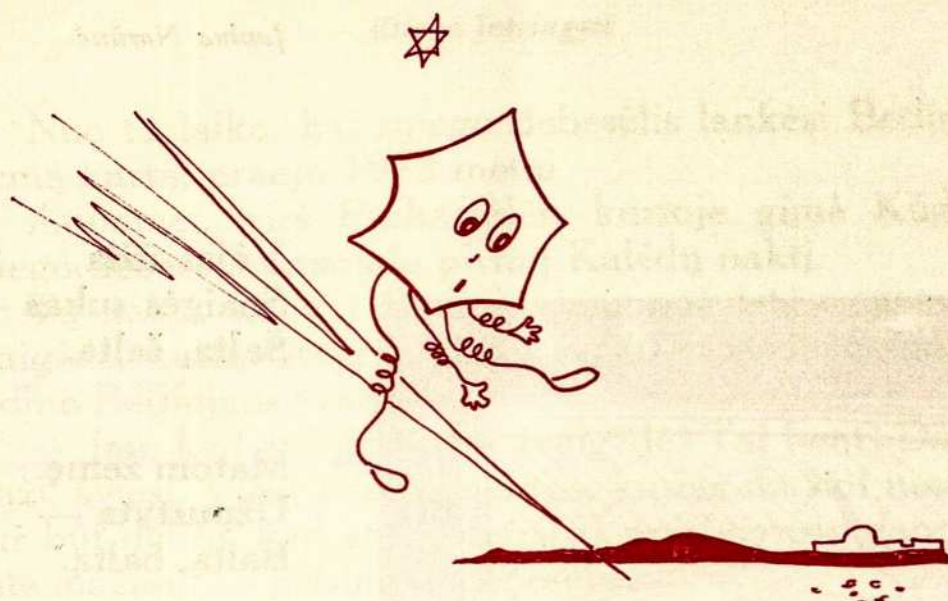
— Jis ir važinėjo! Mudu visai netoli buvom nubridę, kai
užgirdau mašiną atvažiuojant. Negalėjau pro meldus ir
krūmus matyti, bet girdėjau, kaip ta mašina sustojo ir vėl
važiavo, ir vėl sustojo.

— Brr! — pasipurtė Karilė, — ar tu nebijojai?

— Bijojau... — prisipažino Robertas, — bet, matai, su
Batu man buvo drąsiau.

— O kaip Batas? Argi jis brido vandeniui, kaip tu? —
susidomėjo Karilės mama.

— Ne, poniam. Jis baisiai nemėgsta vandens. Jis norėjo,
kad neščiau maišelyje, bet ir maišelis buvo šlapias. Tai
Batas atsisėdo man ant galvos. Aš bridau per maurynus
iki pusės, o jis buvo visai sausas.

— Sudegsi! Kvailiuke tu, sudegsi į pelenus!

Žvaigždutė bekrisdama pati juto, kaip ji mažėja, mažėja ir mažėja.

— Prašau, dieviškas Vaikeli, leisk man tave pamatyti, kol dar nesudegiau, — kuždėjo mažoji žvaigždutė. Ji dabar buvo labai, labai mažytė. Nusileidusi į urvą, pasikabino ant lubų. Apačioj, ant šieno gulėjo mažutis Vaikelis. Jis pažvelgė į žvaigždutę lubose ir nusišypsojo.

Žvaigždutė nusileido žemyn. Ji dabar žinojo, kuo ji norėjo būti. Ji norėjo spindėti Vaikelio akyse. Mažoji žvaigždutė atrado savo vietą. Dabar ji buvo labai laiminga.

Čia ir Karilė, ir jos tėvai ėmė juoktis. Tai bent vaizdas: šlapias, purvinas berniukas su didžiuliu rainu katinu ant galvos!

— Tu atrodei, kaip Davy Crockett su meškėno kepure!
— kikeno Karilė, — o tu, Batai, esi tikras pasakų katinas!
— Todėl jis ir vadinasi Batuotas Katinas! — išdidžiai paaiškino Robertas.

— Judu taip ir atkeliavot meldynais iki čia? — paklausė Karilės mama.

— Taip, ponia. Iki ano įlankos kranto. O nuo ten mums Karilė padėjo...

— Tai nemažas gabalas kelio, — pasakė tėtė, — ypač, kai reikia bristi vandeniui ir brautis per krūmus.

— Ir neš katiną ant galvos! — nusijuokė Karilė.

— Ne visą laiką, Karile, — paaiškino Robertas. — Dar prieš tave sutikdamas, šiaip taip prikalbėjau Batą įlisti į maišiuką.

KŪČIŲ NAKTIS

Janina Narūnė

**Vėjas ūžia,
Snaigės sukas —
Šalta, šalta.**

**Matom žemę
Užpustytą —
Balta, balta.**

**O Betliejui
Kūčių naktį
Štai mažutis**

**Jėzulėlis
Kūdikėlis
Gimė kūtėj.**

**Suvystytas,
Paguldytas
Tarp avelių.**

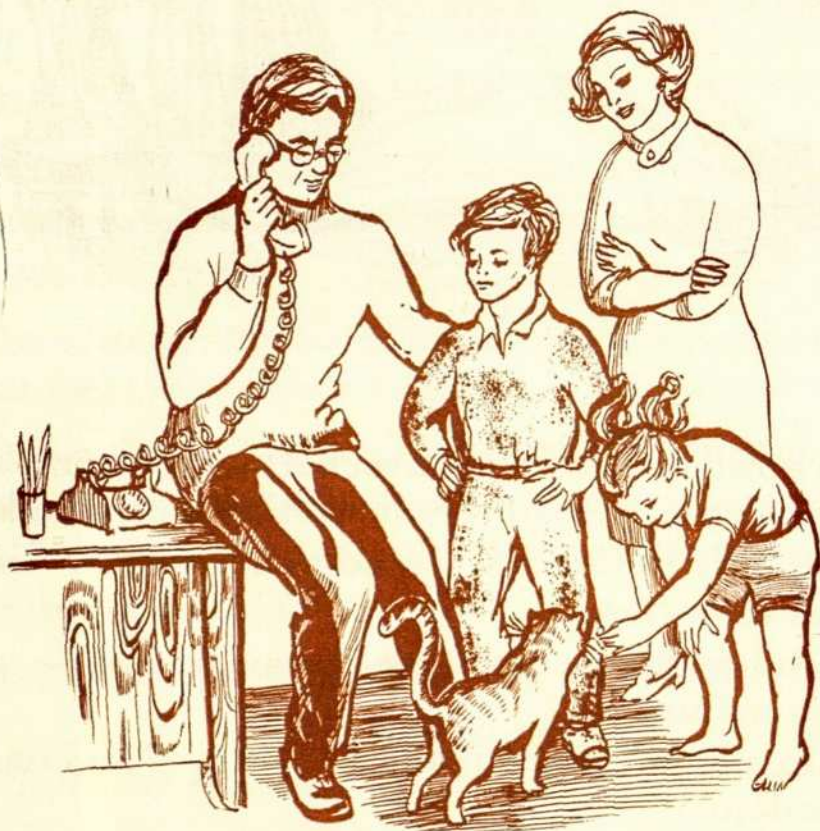
**Žvaigždė šviečia,
Piemenėliams
Rodo kelią.**

— Žinai, berniuk, tavo istorija tikrai nepaprasta, — tarė tėtė. — Jei nenori paskambinti močiutei, tai policijai pranešti būtinai reikėtų. Ar esi tikras, kad maudykloje prausėsi tas žmogus, kuris tave pagrobt norėjo?

— Taip! Pažinau iš balso. Toks girgždantis. Bet jį lengvai galės pažinti kiekvienas policininkas iš ruožų, kuriuos į veidą įbrėžė Batas.

— Matai, kaip tik todėl ir reikia pranešt policijai, kol tas niekadėjas nespėjo kur nors toli nuvažiuoti ir tuos ruožus išgydyti, — kalbėjo tėtė, eidamas prie telefono.

Bet tuo metu Karilės mama įjungė radiją, ir pranešėjo balsas tarė:

— . . . dar vis nesurastas. Bijoma, kad gali būti paskendęs Vėžlio ežere, prie kurio vasarojo savo močiutės, ponios Thompson, viloje. Yra nuomonių, kad jaunasis Ro-

DEBESĖLIS

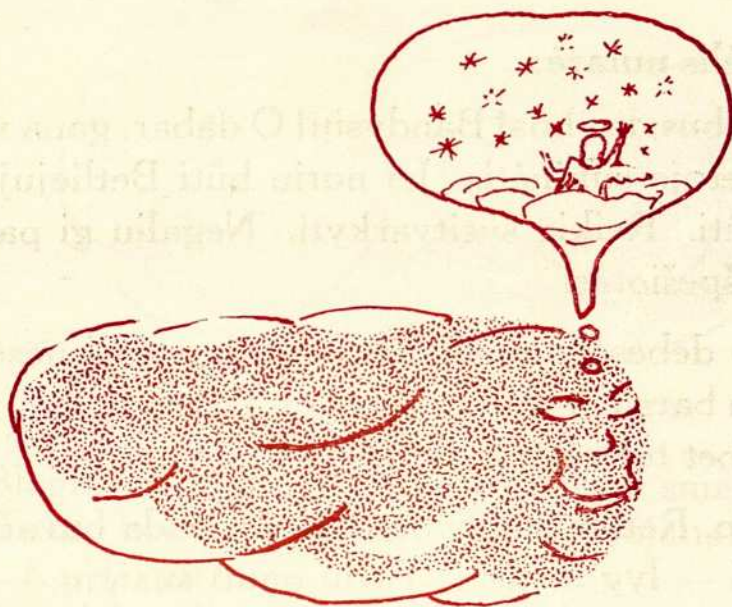
Ritonė Jotvingytė

Nuo to laiko, kai sniego debesėlis lankėsi Betliejuje pirmą kartą, praėjo 1972 metai.

Anuomet, virš Prakartėlės, kurioje gimė Kūdikis, sniego debesėlis atsirado pirmą Kalėdų naktį.

Tą naktį, kelią į Betliejų jam nušvietė nepaprasta žvaigždė, kurią, atėję Kūdikio sveikinti piemenėliai, pavadino Betliejaus žvaigžde.

— Jau, kad žvaigždė, tai žvaigždė! Tai bent! Didelė, graži, šviesi. Visai kitokia nei tos, kurias iki šiol mačiau. Tur būt dėl to, kad atėjo tiesiai iš prasivėrusio dangaus. Pats mačiau! — prisiminė debesėlis.

— Visame pasaulyje buvo nuo jos šviesu... Beje, beje, — dar minėjo debesėlis, — aš gi, tą naktį dar ir angeluką skubėjau į Betliejų nunešti. Jei ne aš, tai tas pipiras kažin ar iš viso būtų į savo dangiškus chorus pakliuęs. Ir tai! Vos-vos nepavėlavom! Tikrai. Laimė, kad vėjai buvo geri. Pūtė ir pūtė, — nepamiršo to įvykio debesėlis.

bertas Thompson gali būti pagrobtas, nes, kaip žinote, jis yra garsaus New Yorko bankininko sūnus. Šiuo metu Roberto ieško Vėžlio apskrities policija.

— Oho! Robertai, tu garsus! — sušuko Karilė.

— Žiūrėk, net policija manęs ieško! — nusistebėjo berniukas, ir jo akys sublizgėjo.

— Man rodos, tau patinka būti pražuvusiam, — šyptelėjo Karilės mama.

— Umhm... Bet močiutė...

— Taigi, Robertai. Mes turim nuraminti močiutę, — pasakė Karilės tėtė ir, pakėlęs telefono ragelį tarė:

— Prašau sujungti mane su Vėžlio apskrities policija.

Dar tą patį vakarą į Karilės namus atvyko net trys policininkai. Jie išklausinėjo ir ją, ir tėtę su mama, ir Robertą. Tik iš Bato nieko daugiau neišgirdo, kaip "miau".

Kai Robertas antrą kartą baigė pasakoti savo nuotyki, vienas policininkas paklausė:

Dabar, po daugelio metų, debesėlis galvojo:

— Ot, įdomu! Kas gi būtų buvę, jei būtume pavėlavę!? Be to ploniausio balsiuko ir angelų giesmės, tur būt, nekaip būtų skambėję, — svarstė sniego debesėlis. — Bet, mes suspėjom. Ir dėl to viskas buvo puiku...

Debesėlis beveik išdidus.

— Viso pasaulio amžiuose tik vieną kartą įvyko toks stebuklas, ir aš esu tas, kuris visa tai mačiau! — šypsojosi sniego debesėlis.

Debesėlis susijaudino.

— Nenurimsiu, kol ir vėl nepamatysiu Betliejaus ir prakartėlės. Tik, ar surasiu? Ar atpažinsiu? — atsiduso jis.

Debesėlis nutarė:

— Kas bus, tas bus! Bandysiu! O dabar, gana man čia, vienoje vietoje sukinėtis. Jei noriu būti Betliejuje laiku, reikia judėti. Reikia susitvarkyti. Negaliu gi pasirodyti toks, lyg išpešiotas.

Sniego debesėlis nusiminė, kad dar visai neseniai tai šen, tai ten barstė ir dulkino sniegą. Dėl to dabar, va, nors ir didelis, bet toks lyg ir skystas atrodė...

— Taip. Reikia susitvarkyti. Aš visada buvau baltas, o dabar aš — lyg ne aš... Turiu gauti snaigių, — nutarė debesėlis.

Debesėlis nelaukė. Bematant prislinko prie kito, gerokai už jį mažesnio debesėlio ir ėmė kalbėti:

— Klausykis, klausykis! Aš noriu, kad tu man paskolintum savo snaigių. Tuoju po Kalėdų tau jas atiduosiu ir dar savo pridėsiu. Ar gerai? Ar sutinki?

— Kodėl nenorėjai iš čia paskambinti savo močiutei ir pranešti, kad esi gyvas ir sveikas?

Tada Robertas paaiškino apie močiutės šoferį Bruno, kuris nekentė kačių ir atsakinėjo telefonus. Karilei atrodė, kad policininkai labai susidomėjo, nes viską užsirašė.

Buvo jau labai vėlu, kai jie pasiėmė Robertą ir išvažiavo į baltąją vilą. Kartu, žinoma, išvyko ir Batas. Jis tupėjo savo maišelyje iškišęs galvą ir patenkintas murkė.

— Karile, tu gali ateit į svečius, kada nori. Aš tave pamokysiu slidinėti, — pasakė atsisveikindamas Robertas. — Ir ačiū, kad mums padėjai...

— Mrrr-prrr... — pritarė Batuotas Katinas, ir Karilei pasidarė labai smagu.

Kitą dieną visa Vėžlio ežero apylinkė šnekėjo tiktai apie Roberto pagrobimą. Kiekvienoje viloje, kiekviena me vasarnamėlyje skambėjo telefonai.

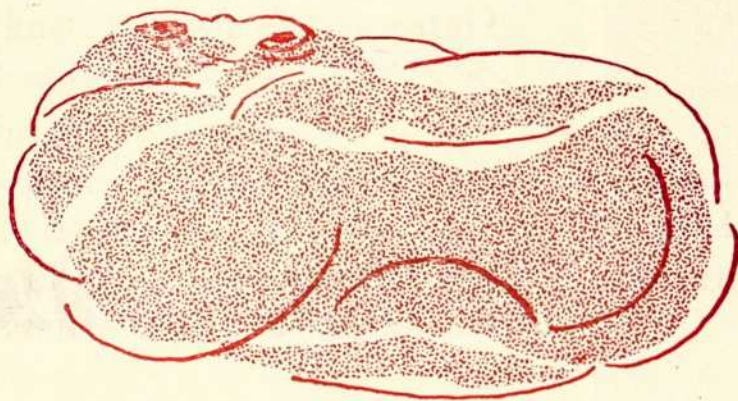
— Ar girdėjai? Ar girdėjai? — klausinėjo žmonės vienas kitą ir visi džiaugėsi, kad tas baisus įvykis baigėsi laimingai.

Visi, išskyrus senosios ponios šoferį Bruno, kurį policija labai ilgai klausinėjo ir liepė niekur iš baltosios vilos neišvykti. Mat, vienas meškeriotojas pranešė matęs Bruno šnekantis su kažkokiu vyru tamsiai žaliame Forde dvi dienas prieš Roberto pagrobimą.

Savaitei baigiantis, daug šimtų mylių nuo Vėžlio ežero, buvo sulaikytas žmogus, kuris per greit važiavo. Tas žmogus labai keistai atrodė, nes visas jo veidas buvo skersai išilgai sudraskytas plonais, bet giliais ruožais. Jis buvo labai įtartinas, todėl policija jį atvežė į Vėžlio miestą. Čia Robertas tą žmogų tuojau atpažino: tai buvo Batuoto Katino nagais pažymėtas grobikas!

Atpažintas grobikas nustojo meluoti ir prisipažino, norėjęs Robertą pavogti ir iš jo tėvo išreikalauti milijoną dolerių.

— Ne, nesutinku, — atsakė jam mažytis debesiukas.
— Nenoriu aš tavo snaigių! Bet ir savų snaigių skolinti, tai jau ne! Argi nežinai, kad Kalėdose visi debesiukai turi snigti tik savomis snaigėmis. Visi nori būti balti—gražūs, tai ir aš. Ką gi veikčiau, savo snaiges tau atidavęs? Ne, debesėli, ne, — pasakė mažytis debesiukas ir, kai tik vėjas jam prisegė sparnus, nuplasnojo savais keliais.

— Blogai. Blogai ir negerai, — nutarė sniego debesėlis. — Toks, koks esu dabar, virš Betliejaus pasirodyti negaliu. Ką daryti?

Sniego debesėlis nutarė surankioti savo, įvairiose vietose išbarstytas snaiges.

— Tik, ar prisiminsiu, kur buvau, kur snigau? Ir dar. Ar žinosiu, kad atrastos snaigės tikrai mano? — abejojo debesėlis.

— Žinosi! Žinosi! — sustaugė pro šalį lėkdamas meteoras.

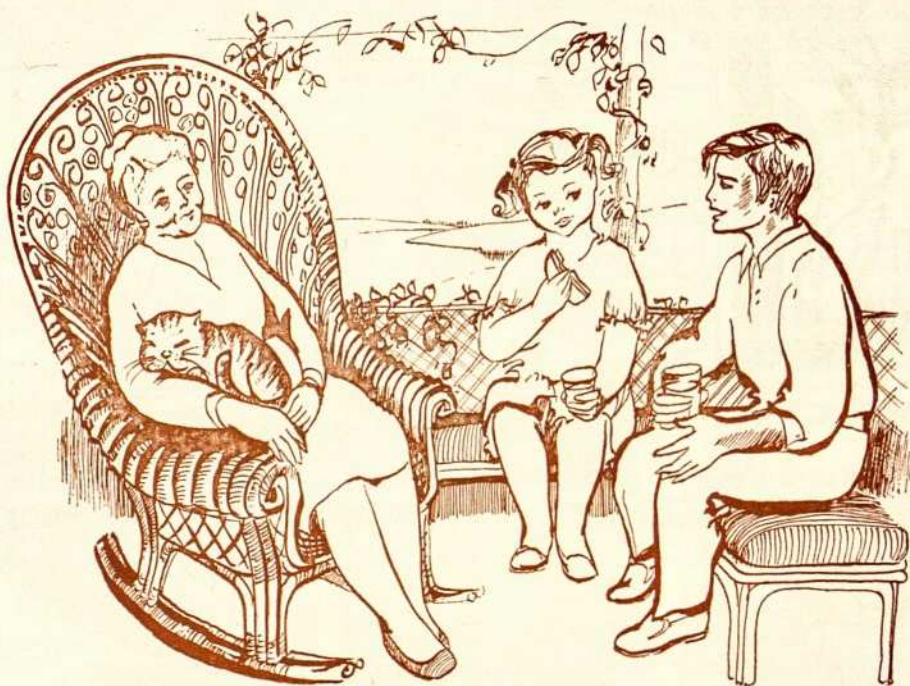
— Bet aš būčiau gavęs tik trečdalį, — skundėsi jis, — Bruno viską suplanavo, todėl ir pasiskyrė sau didžiausią dalį. Ne aš vienas kaltas!

Taip. Ne jis vienas buvo kaltas, todėl į kalėjimą ilgam laikui uždarė kartu ir Bruno.

* * *

— Ar nesakiau, kad negali pasitikėti žmonėmis, kurie nekenčia kačių? Bet įsivaizduok, kas būtų atsitikę su manim, jei ne Batas? — kalbėjo Robertas Karilei.

Jie abu sėdėjo baltosios vilos verandoje ir gėrė limonadą. Senoji ponija Thompson lingavosi supamoje kėdėje, ant kelių laikydama Batuotą Katiną.

— Bet, Robertai, nepamiršk, kad ir Karilė padėjo tau išsigelbėti, — pasakė ji, — ar ne tiesa, Batai?

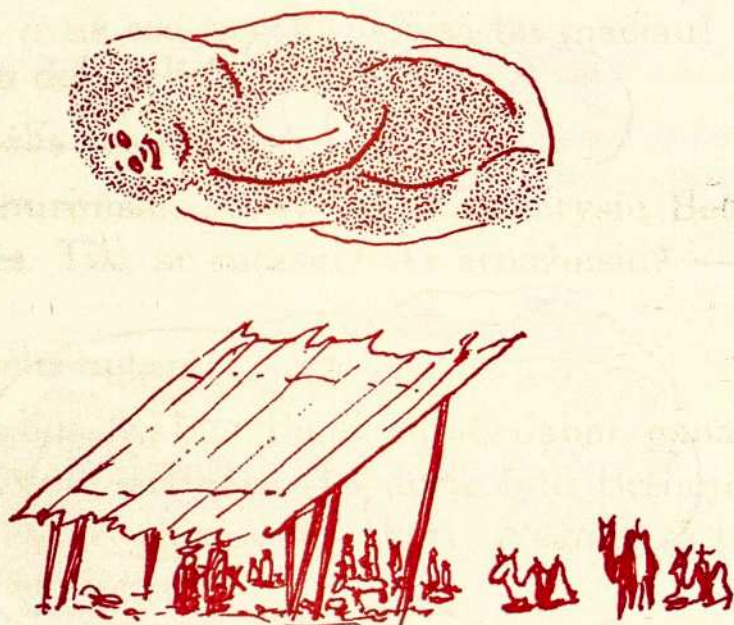
Katinas pasiražė, žvilgterėjo į Karilę ir tarė:

— Kur-miau!

Debesėlis krūptelėjo.

Sakau jau! Tai, nenuorama! Lekia ir lekia, lyg nieko daugiau nė nežinotų! — pyko sniego debesėlis. — Gerai dar, kad neužkabino.

Debesėlis pajudėjo. Kai sustojo atsikvėpti, dangus jau buvo pilnas žvaigždžių. Debesėlis pažiūrėjo žemyn.

— Tai, kad aš gi esu beveik virš Betliejaus, — džiaugėsi jis. Čia, ši vieta, virš kurios aš dabar plaukiuju, tai Piemenų laukas! Tai gerai! Tai gerai! — netvėrė džiaugsmu debesėlis. — Tik, kaip čia su tomis mano snaigėmis bus? — svarstė jis. — Ar norės grįžti?

— Norės! Norės! Kodėl gi ne, — mirgėjo debesėliui tolimos ir artimos žvaigždės. — Tik tu nelauk! Skubėk! — ragino žvaigždės.

Debesėlis staiga pajuto, kad jis žino, ką reikia daryti. Jis pašaukė vieną didelę ir labai gražią savo snaigę ir tarė:

ŽIEMA LIETUVOJE

Jonas Minelga

Baltavo pirkelės medinės,
Baltavo pusnynas už vartų.
Supylė jį vėjas ledinis,
Čia žaidęs gal tūkstantį kartų.

Kas naktį iš apsnigto šilo
Atsliuogdavo kiškis į kluoną.
O dūmai iš kamino kilo,
Kvėpėdami beržu ir duona.

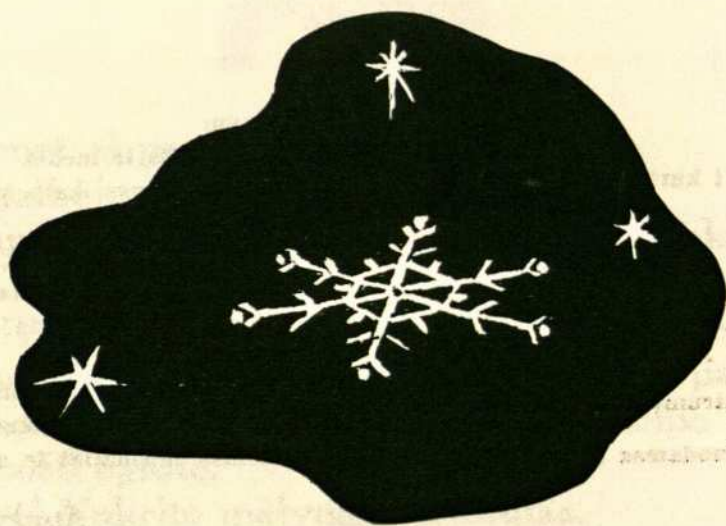
— Tau reikės į žemę. Dabokis. Neužtruk ir neužkliūk. Pasakyk visoms mano snaigėms, kad šaukiu jas namo. Pasakyk, kad skubėtų. Ar supratai?

Snaigė suprato.

— Taip, — pasakė ji.

— Tai gerai. Dabar tau jau laikas žemyn, — ragino savo snaigę debesėlis. — Krisk, snieguole, krisk!

Snaigė klausė. Krito. Nuo debesėlio atsiskyrusią snaigę, netoli žemės, pasitiko vėjas...

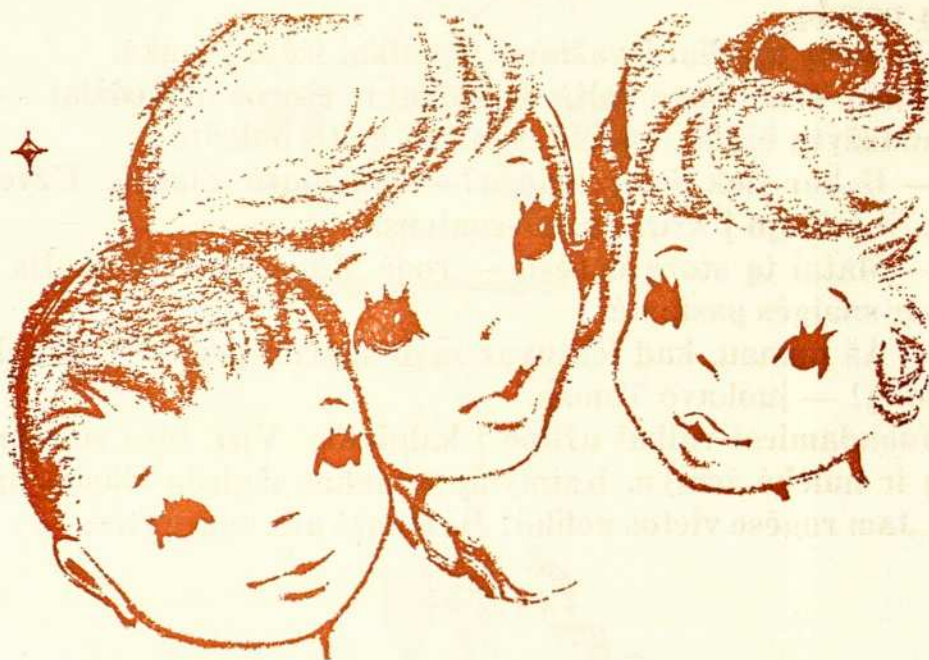

NAUJI METAI

Pušelė

Garavo karšta sriuba. Visa šeima sėdėjo prie stalo ir valgė pietus. Buvo paskutinė metų diena.

— Tėtuk, kur dings senieji metai? Ar numirs? — paklausė susirūpinusi Sigutė.

— Gal nemirs, gal tik tolyn iškeliaus... — tarė tėtis.

— Atsisės į raketą ir nuskris į mėnulį! — sukikeno Tomas.

— O gal tik ištirps ir pranyks — kaip snaigė ant lango... — nusišypsojo Milda.

Vaikai spėliojo ir spėliojo, kas atsitiks su senaisiais metais. Suskambėjo laikrodis.

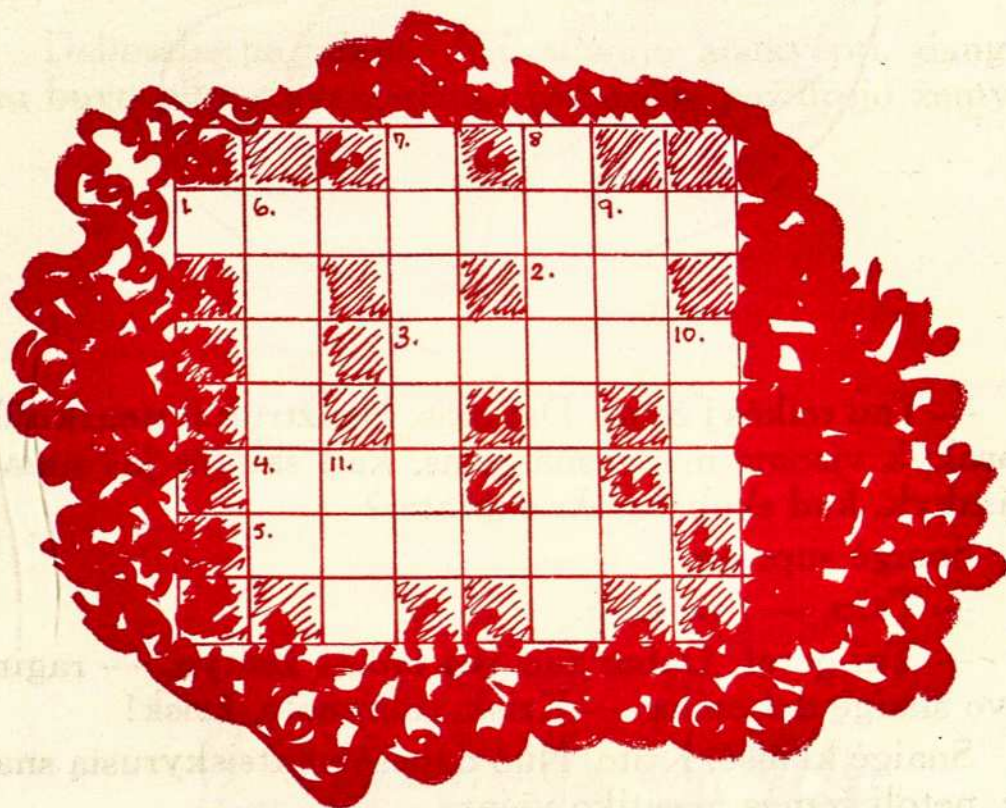
— Baikim valgyti, — ragino mama. — Šiandien važiuosim aplankyti Dėdės Antano ir dėdienės. Jų Vincukas serga.

— Galėsime ir mes! — sušuko visi trys vaikai.

— Ne, Vincuko liga užkrečiama. Jums, vaikai, pavojinga, — sakė tėtis.

— Bet jūs, kaip trys karaliai, galite Vincukui nusiųsti dovanų, — greitai sugalvojo mama.

DEBESĖLIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Pasakoje, į kurį miestą debesėlis skrido?
2. Ne aš, ne ji, ne jis, bet
3. Pasakoje, ko berniukas norėjo Kalėdoms, jei negautų kumeliuko?
4. "Tatai" sutrumpinta.
5. Maistas, duodamas gyvuliams.

Žemyn:

6. Laikraštėlis ir medis.
7. Dangaus kūnas, kaip Marsas, Žemė, Jupiteris.
8. Mažas dangaus kūnas, kuris labai greitai skrenda ir kartais vadinamas "krintančioji žvaigždė".
9. Trumpas žodelytis.
10. Mūsų kūno viršutinė dalis.
11. Mergaitės vardas, kuris taip pat rašomas normaliai ir atbulai.

Atsakymai psl. 29

— Aš sudėsiu pintinę vaisių ir saldinių, — pasiūlė Milda.
— Aš pridėsiu savo naują sviedinį, — tarė Tomas.
— O aš... aš... aš nežinau ką... — tyliai pasakė Sigutė. Ji turėjo daug žaislų. Bet visi tokie gražūs. Visi mieli. Kurį atiduoti?... Sigutė galvojo ir galvojo.

— Aš žinau, — pagaliau nusišypsojo Sigutė, — aš Vincukui atiduosiu savo meškiuką. Jam bus šilta miegoti...

— Jis labai apsidžiaugs, — tarė mama ir pabučiavo Sigutės riestą nosytę.

Po pietų tėveliai išvažiavo. O vaikai išėjo į lauką.

Lauke visur buvo balta. Ir stogai ir tvoros ir medžiai — viskas nudažyta baltai. Didelės snaigės krito ir krito.

— Iš kur tiek daug sniego? — paklausė Sigutė. Užvertus galvą, ji žiūrėjo į krintančias snaiges.

— Matai tą storą debesį, — rodė Milda Sigutei. — Jis praplyšo ir snaigės pasipylė.

— Aš manau, kad lėktuvas savo sparnu praplėšė tam debesiiui šoną! — juokavo Tomas.

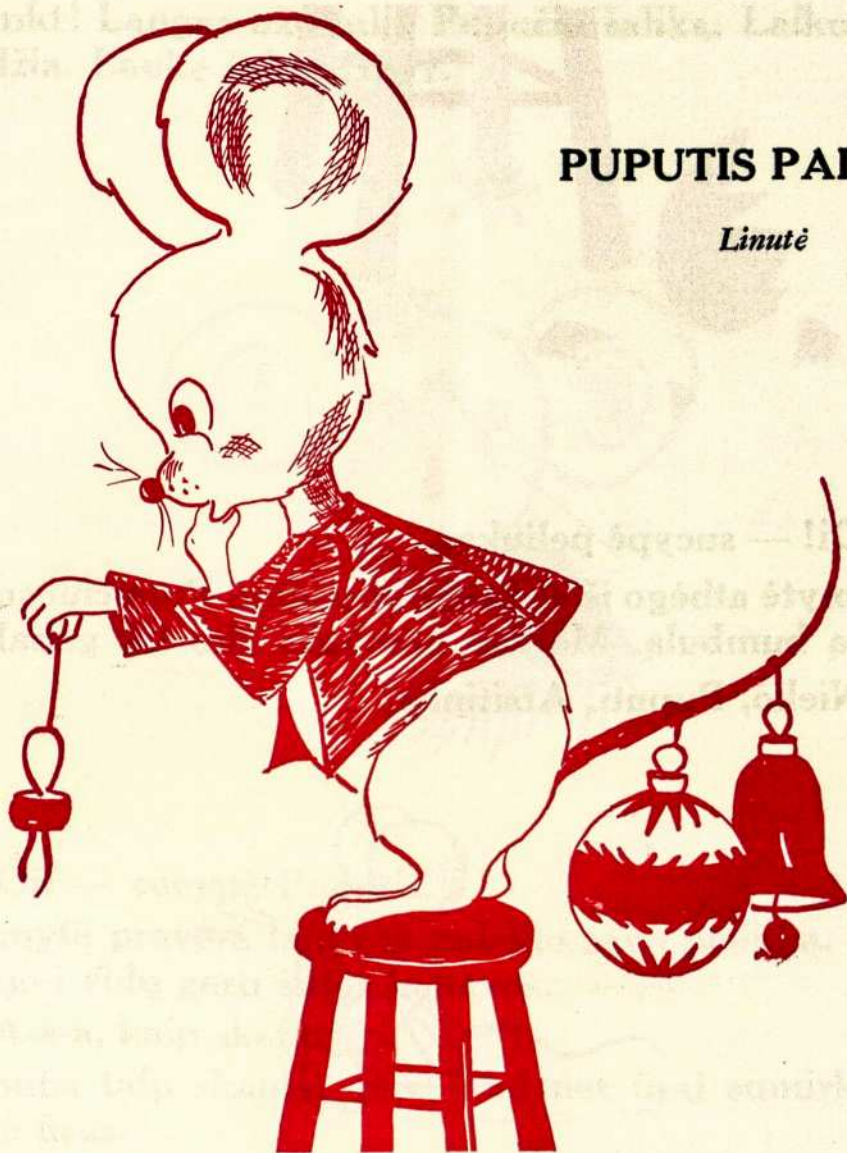
Juokdamiesi vaikai užlipo į kalniuką. Visi trys susėdo ant rogių ir nulėkė žemyn. Kaimynų šuniukas išgirdo riksmą ir atbėgo. Jam rogėse vietos neliko! Jis čiuožė ant uodegytės.

Keberiošk! Išvirto rogės! Snieguose paskendo pirštinės, bantai, šalikai. Kiek darbo šuniukui. Jis kasė ir kasė. Kiek juoko vaikams!

PUPUTIS PADEDA

Linutė

— Šiomet aš paruošiu Kalėdas!

Taip kalbėjo Puputis vieną dieną.

— Mamytė gal padės. Bet tik truputį. Viską padarysiu aš.

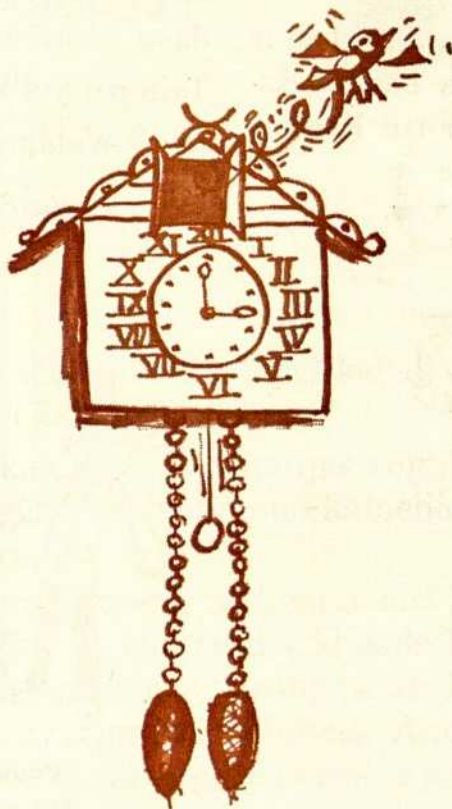
Puputis surašė savo darbus. Pirmiausia — eglutė. Peliukas sugalvojo naują dalyką. Jis sukabino papuošimus ant uodegos. Taip bus lengviau. Tada užlipo ant kėdės ir ėmė puošti eglutę.

Plumpt! Nukrito mėlynas bumbulas.

Kai sutemo, vaikai, šlapi ir išraudę, grįžo į namus. Milda visiems davė karštos kakavos. Mmmmm...

Bet Sigutei vis rūpėjo, kaip tie metai pasibaigs. Ji prikišo ausytę prie didžiojo laikrodžio.

— Tik-tik-tik, — tikseno taip liūdnai.

— Lauke tamsu ir šalta. Kur tie senieji metai eis naktį? — galvojo Sigutė. Jai labai jų pagailo. — Aš jų neišleisiu!

Užlipus ant kėdės, Sigutė čiupo laikrodžio švytuoklę. Tiksėjimas nutilo.

— Dar, dar, dar pabūkit, — kalbėjo Sigutė. — Geri buvo tie senieji meteliai — daug dovanų Kalėdoms atnešė, ir sniego, ir...

Trinktelėjo durys. Grįžo tėveliai. Sigutė šoko nuo kėdės, o su ja kartu nulėkė nuo sienos laikrodis. Tik dzinkt ir subyrėjo. Švytuoklės bumbulas liko Sigutės rankoje.

— Kas atsitiko? — pribėgo tėtis su mama.

— Norėjau, kad senieji metai dar pabūtų... — aiškino Sigutė. — Bet, jie ėmė ir užsimušė... Va, kas liko, — parodė bumbulą tėveliams.

— Oi! — sucypė peliukas.

Mamytė atbėgo iš virtuvės. Ji padėjo Pupučiui sušluoti mėlyną bumbulą. Mėlyno bumbulo liko tik gabaliukai.

— Nieko, Puputi. Atsitinka.

Tada Puputis bėgo kisielių maišyti. Maišė ir maišė. Vis smarkiau ir smarkiau. Šokinėjo Puputis. Šokinėjo bliūdas. Šokinėjo šaukštas.

Šlast! Kisielius išsoko ant stalo.

— Oi! sucypė Puputis.

Mamytė padėjo kisielių sušluostyti.

Puputis bėgo langų valyti. Langai turi būti labai švarūs. Kalėdų žvakutės juose degs.

PUPUČIO PUSLAPIS

Mielas Puputi,

Mano tėtis turi vietą slidinėjimui, ir aš tenai slidinėjau. Kartais ten važiuoju su rogėmis.

Per Kalėdas mes turim eglutę ir daug dovanų. Kalėdos būna linksmos. Aš tikiu, kad ir tau Kalėdos būna linksmos, Puputi.

Linas Stripinis, 7 m.

Mielam Pupučiui:

Puputi, mes atskridom į Austriją. Austrija turi gražių vaizdų ir daug stirnyčių ir miškų ir grybų. Taip pat yra daug pilių. Aš tau rašau iš Walding prie Linz, Austrijoje.

Ginta Palubinskaitė, 7 m.

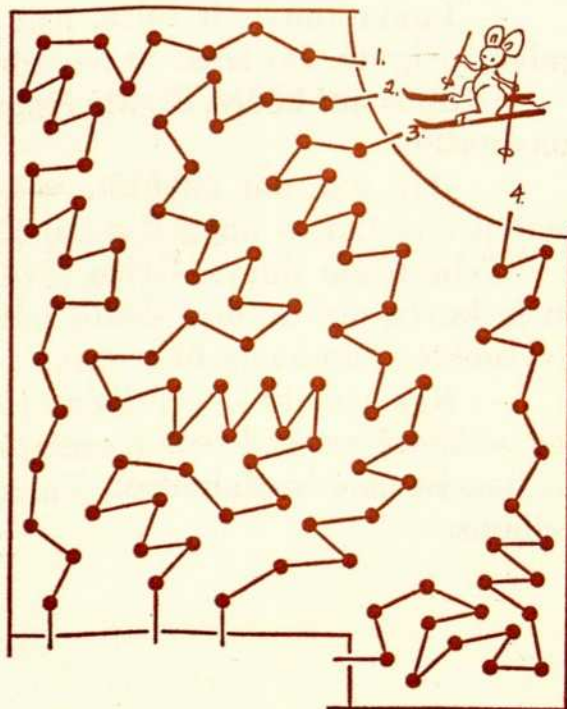

Pupučio kalakutinės
Indrė Žadeikytė

Pupučio Kalėdos
Aldona Sendžikaitė

Puputis neseniai išmoko slidinėti. Jis nori žinoti, kuris takas turi mažiausiai zig-zagų. Ar gali jam padėti?

Trinkt! Langas užtrenkė Pupučio šaliką. Laiko ir nepaleidžia. Lauke šalta. Brrrr.

— Oi! — sucypė Puputis.

Mamytė pravėrė langą ir paleido savo peliuką. Puputis atėjo į vidų gerti šiltos kakavos.

— A-a-a, kaip skanu!

Puputis taip skaniai gėrė, kad net ūsai sumirko. Jis nulaižė ūsus.

Puputis pasidarė rimtas.

— Mamyte, ar aš tau padedu ruošti Kalėdoms?

— Padedi.

— Bet tu ir man padedi ruošti Kalėdoms?

— Padedu.

— Mamyte, jei aš tau padedu, ir tu man padedi, tai. . .

— Mes abu viską ruošiam kartu! — užbaigė mamytė.

— Taip! Ir abiem daug linksmiau, — nusišypsojo Puputis.

GERIAUSIAS DRAUGAS

Milda Kvietytė

Saulėtas sausio sekmadienis. Prieš kelias savaites užšalo parko prūdas. Sniegas užklojo kalnelius.

— Kaip tik laikas išbandyti naujas rogutes! — galvojo sau Andrius. Jis labai mėgo važinėti nuo kalnelio parke. Tik vienam nesmagu. Reikia draugo.

Andrius turi daug draugų. Su kuriuo eiti į parką? Tėtis šiandien negali eiti. Kažką skubiai rašo. Gal dėdė Balys norėtų eiti?... Dėdė Balys Andriaus geriausias draugas. Jis labai geras ir linksmas senukas, kuris gyvena pas kaimyną. Andrius dažnai su juo išeina pasivaikščioti... O gal Algį pakviesti į parką?... Ir Algis geras draugas...

Į kambarį įbėgo šuniukas Garsiukas. Pamatęs Andrių, prisiglaudė prie jo kojų ir vizgino uodegą.

— Aš žinau! Eisiu į parką su Garsiuku! — nusprendė Andrius. — Ir jis mano draugas.

— Tėtuk, einu į parką su Garsiuku! — paskelbė Andrius.

— Geriau pasikviesk Dėdę Balį, — tarė tėtis. — Garsiukas dar mažas ir bailus. Visiem trim bus smagiau.

Andrius apsivilko savo šiltą švarką ir botus. Jis nubėgo kviesti Dėdės Balio į parką. Bet — tuoj vėl sugrižo.

— Dėdės Balio nėra. Šeimininkė sako, kad išėjo pasivaikščioti. Ką aš dabar darysiu? Su kuo eisiu į parką? — nusiminė Andrius.

DEŠIMTOSIOS KALĖDOS

paruošė O. Mikailaitė

Mes persikėlėme gyventi į kaimą. Kaime man patiko. Ne tiek patiko mūsų naujas namas, kuris iš viso nebuvo naujas, nei mano nuosavas kambarys, nei nauja mokykla. Man visų įdomiausia vieta buvo arklidės, kurias statė už mūsų namo. Aš padėjau tėčiui prižiūrėti statybą.

— Kada nors turėsime ir arklių ir karvių, — sakydavo mano tėtis.

— Kada nors, kada nors. Koks baisus tas žodis “kada nors”, — galvojau aš.

— Šiandien taip gražu. Puiki diena eiti į parką... — garsiai mąstė tėtis, galvodamas, su kuo Andrių išleisti.

Suskambėjo durų varpelis.

— Kas čia? Svečių šiandien nesitikime, o pardavėjai sekmdieniais po namus nevaikšto... — nustebo mama.

— Eisiu pažiūrėti. Sužinosime, — atsistojo tėtis ir nuėjo atidaryti durų.

— O, Algis! Prašau į vidų, — pakvietė lauke stovintį berniuką. — Andrius bus labai laimingas, kad atėjai.

— Labas, Algi! — sušuko Andrius. — Einam į parką. Paimsim roges, pasivažinėsim.

— Einam! — linksmi sutiko Algis. — Aš kaip tik atėjau tavęs prašyti, kad eitum į parką.

Šuniukas Garsiukas bėgiojo nuo vieno berniuko prie kito. Jis cypė ir smarkiai vizgino uodegytę.

— Jei yra arklidės, bus ir arklių, — kalbėjo mano sesutė.

Nors ji buvo mergaitė, bet šį tą žinojo. Ji žinojo, kad aš labai ir labai norėju kumeliuko. Kumeliuko, kuris priklausytų tik man, kuriuo aš galėčiau jodinėti.

Ruduo praėjo, ir atėjo žiema. Arklidės buvo pabaigtos. Bet arklių dar nebuvo. Nebuvo nė vieno.

— Arklidės yra, bet nėra arklių, — nusiminęs kartą tariau sesutei, Zitai. Tai mano vyriausioji sesutė, jai aš kartais kai ką pasakydavau. Kitoms tai ne. Jos mažos. Kalėdoms artėjant, aš turėjau ne dvi, o tri sesutes. Bet mano mintys buvo kitur.

— Kalėdos! Kalėdos ateina, — šnabždėjosi mano sesutės. Jos labai laukė ir labai kikenė. Ir tėveliai pradėjo kalbėti apie Kalėdas. Klausinėjo mūsų, ko norim dovanų.

— Labas, Garsiuk, — pasakė Algis. — Žiūrėk, ir Garsiukas nori su mumis eiti.

Garsiukas sulojo.

— Gerai, Garsiuk, eisim, — tarė Andrius. — Tik tu turėsi būt geras ir klausyti.

Garsiukas linksmiai šokinėjo.

— Laimingai! — pamojavo mama su tėčiu.

Berniukai iš garažo išsivežė rogutes. Garsiukas lakstė po kiemą ir žaidė sniege. Aukštai klevo medyje žvirbliukai čirškė ir šokinėjo po plikas šakas.

Parko čiuožykloje buvo daug vaikų. O nuo kalniukų lėkė ro-gės. Ten skubėjo ir Andrius su Algiu. Staiga iš krūmų striktelėjo kiškis. Garsiukas ėmė vytis. Šuniukas lojo. Andrius, bėgdamas paskui, šaukė:

— Garsiuk, sustok! Negaudyk kiškio! Kiškis geras, negali-ma!

— Aš pažįstų suaugusius, — galvojau aš, pats vienas. — Klausia kokių dovanų nori, paskui dovanoja tai, kas jiems patinka.

Bet aš visiems labai aiškiai ir daug kartų sakiau, ko noriu. — Aš noriu kumeliuko, — sakiau. — Ir nieko, visai nieko daugiau nenoriu Kalėdoms, — patvirtinau, kad visi gerai suprastų, — tik kumeliuko.

— Nenorėtum aukštų botų jodinėjimui? — paklausė tėtis.

Aišku, botai būtų gerai. Bet kas botai be kumeliuko.

— Ne, — atsakiau, — nenoriu.

— O saldinių gal norėtum? Kuo Kalėdų senis tau kojine prikimš? Kumeliuko į kojine neįdėsi, — tarė tėtis.

Tiesa, į kojine neįdėsi, pagalvojau. Bet ir per kaminą kumeliuko neatvesi. Jei kumeliukas bus, jis kaip nors kitaip ateis.

— Ne, saldinių nenoriu, — atsakiau. — Aš nieko, visai nieko nenoriu Kalėdoms, tik kumeliuko. Nieko, visai nieko man daugiau nereikia.

Mama su tėčiu į mane pasižiūrėjo. O mano sesutės kikenos, kaip mergaitės. Bet man nebuvo juokinga. Mama žinojo, kad prieš eidamas gulti aš ir Dievulio tik vieno dalyko prašau — kumeliuko.

Mes su tėčiu jau daug sykių ėjom apžiūrėti arklių pirkimui. Kalėdos buvo visai netoli. Tėtis leido man išbandyti kelis kumeliukus. Man pora labai patiko. Bet tėtis vis ne ir ne. Tai jam tas negerai, tai kitas. Mano širdis buvo kaip akmuo. Beveik nesitikėjau kumeliuko Kalėdoms.

Kiškis šuoliavo per baltą sniegą. Garsiukas bėgo paskui jį. Andrius vijosi šuniuką, o Algis — Andrių.

Kiškis dingo krūmuose.

— Sakiau, kad turi klausyti, — barė nusiminusį šuniuką Andrius. — Kitą kartą neisi į parką.

Garsiukas unkstė. Toks jo atsiprašymas.

Vaikai ir šuniukas buvo atbėgę į kitą parko dalį. Čia stovėjo nedidelis namukas, kur parko darbininkai laikė šluotas, grėblius ir kitus įrankius. Garsiukas pribėgo prie namuko ir ėmė loti. Jis šokinėjo apie duris ir jas draskė nagais.

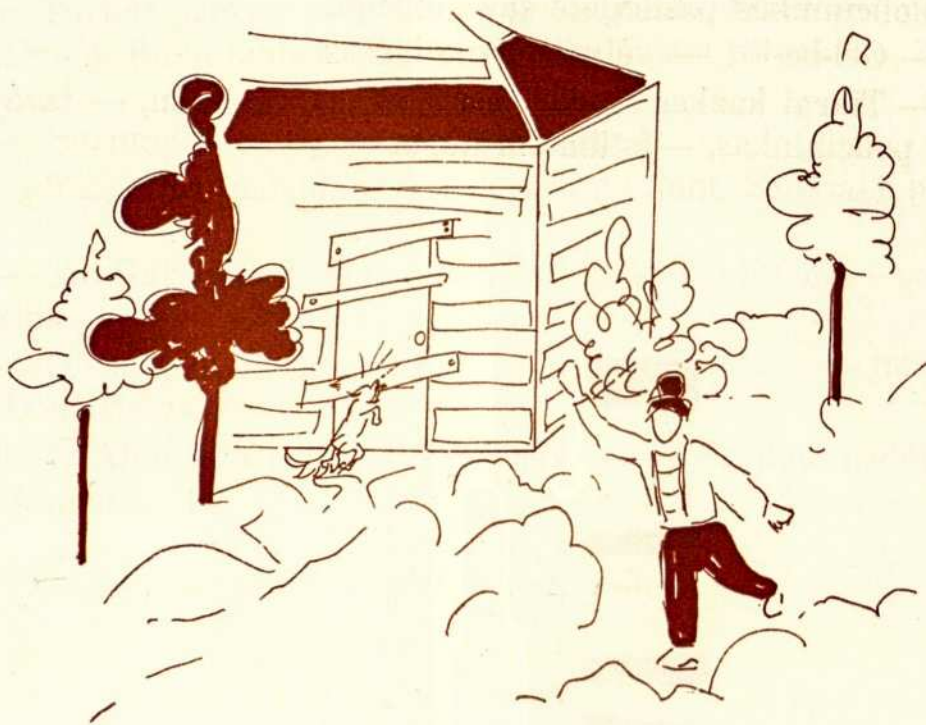
Jau ir Kūčios. Eglutė papuošta. Mano sesutės linksmos. Jauku ir gera. Ir man pasidarė geriau. Bandžiau užmiršti. Ir aš pakabinau kojinę kartu su visais. Susiieškojau pačią didžiausią.

— Dabar labanaktis, ir nė pypt iš jūsų visų ligi pusės aštuonių rytoj, — sakė mama, ragindama į lovą po Kūčių vakarienės. Ėjom nenoromis. Ir užmigom nenoromis, bet užmigom.

— Eisim žemyn, ar neisim? — ryte atbėgo sesutės į mano kambarį, klausdamos. Turėčiau paaiškinti, kad tik dvi sesutės galėjo bėgti. Viena, ta naujausioji, vos pastovėjo ant kojų. Ji, tikriausiai, dar miegojo. Buvo šešta valanda.

— Nekvailiok, kiškio ten nėra! — vėl barė šuniuką Andrius.

— Š-š-š, Andriau, paklausyk! Kažkas yra tame namelyje, — išsigandęs sušnibždėjo Algis.

— Gel-bė-kit! — pasigirdo silpnas balsas.

— Tikrai, ten žmogus, — nustebo Andrius. Jis sudraudė Gar-siuką. Abu berniukai vėl klausėsi.

— Gel-bė-kit.

— Bėkim iš čia, — pabijojo Algis.

— Mes turim tam žmogui padėti, — tarė Andrius. — Mums reikia surasti policiją.

Už kampo pasirodė mašina. Andrius tuoj ją pažino.

— Žiūrėk, Algi. Policijos mašina. Bėk ir juos pakviesk čia. Algis nubėgo. Policininkai pasuko į parką.

— Kas atsitiko? Ar paklydot?

Nutarėm eiti prie eglutės. Kaip mes išbūsim dar pusantros valandos? Neįmanoma!

Apačioj — džiaugsmo klyksmai. Dovanų visokiausių. Ir kojinių pilnos saldumynų. Visiems kas nors padėta. Tik man nieko.

Pačiupinėjau kojinę. Nieko. Ji kabojo virš židinio visai tuščia. Peržiūrėjau visas dovanas. Man nė vienos. Pagaliau ir mano sesutės pastebėjo, kad man nieko nėra.

— Ne, ne mums reikia pagalbos, — aiškino Andrius. — Tam namelyje yra žmogus. Mes girdėjome jo balsą. Jis šaukėsi pagalbos.

Policininkas pasikvietė savo draugą.

— Gel-bė-kit, — vėl pasigirdo balsas.

— Tikrai kažkas šaukia, bet labai silpnu balsu, — tarė antrasis policininkas. — Įstūnkim duris.

Jie atidarė sandėlio duris. Viduj buvo kastuvai, šluotos ir grėbliai. Kampe, atsirėmęs į sieną, sėdėjo žmogus. Jis kosėjo.

— Dėdė Balys! — suriko Andrius. — Tai Dėdė Balys, jis mano draugas!

Berniukas norėjo pribėgti, bet policininkas jį sustabdė.

— Jį reikia greit vežti į ligoninę. Apklausinėsime vėliau, — tarė antrasis policininkas.

Tą vakarą, kai tėtis su Andriumi aplankė Dėdę Balį, jis jau-tėsi daug geriau. Kalbėjo ir šypsojosi.

— Ačiū tau, Andriau, kad man padėjai.

— Kas gi atsitiko? — klausė Andriaus tėtis.

Visi nubėgom atgal į viršų. Mano sesutės pradėjo verkti. Jos sėdėjo ir verkė mano kambarį. Aš pykau. Liepiau joms išeiti, apsirengiau ir išėjau iš namų. Nubėgau prie arklidžių, į tą tvartelį, kuriame turėjo gyventi mano kumeliukas.

Atsiklaupiau šiauduose ir verkiau. Verkiau ir verkiau. Maniau, kad niekas nematė. Už sienos išgirdau balsus. Kalbėjo mama su tėčiu. Mama buvo susijaudinusi. Ji atėjo manęs kviesti pusryčių. Nėjau. Į bažnyčią važiauvau tylus. Kai grįžom, išėjau į lauką ir atsisėdau ant mūsų namų priekinių laiptų.

— Po pietų išėjau į parką pasivaikščioti. Žmonių beveik nebuvo. Staiga iš kažinkur atsirado vyras ir reikalvo pinigų. Nespėjau nė išsižioti pasakyti, kad neturiu, kai jis smarkiai krūptelėjo. Turbūt pamatė kokį žmogų ir išsigando. Mane ištūmė į tą sandeliuką. Buvo tamsu. Užkliuvau, tikriausiai už grėblio, ir nugriuvau.

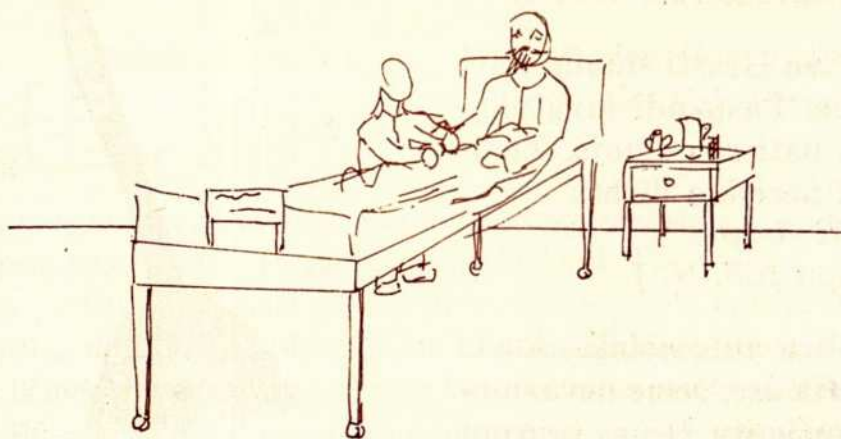
— Susimušėt galvą, — užjautė Andrius.

— Taigi. Kai pabudau, išgirdau šunį lojant. Šaukiaus pagalbos.

— Tai Garsiukas! Aš maniau, kad jis kiškio ieško! — sušuko Andrius.

— O kas tada nutiko, tai jau Andrius geriau žino, — nusišypsojo Dėdė Balys.

— Ir Algis, ir Garsiukas, ir kiškis — visi draugai padėjo, — tarė Andrius.

— Taip, visi draugai. Bet, tu Andriuk, mano geriausias draugas! — pasakė Dėdė Balys.

Sėdėjau ir verkiau. Kodėl? Kodėl? Negalėjau savo tėvų suprasti. Suaugę žmonės tokie keisti.

Sėdėjau ilgai. Gal pusvalandį, o gal ir valandą. Staiga išgirdau lėtai žingsniuojančio arklio kanopų kaukšėjimą. Pro pat mūsų namus atjojo apysenis žmogus ant jauno kumeliuko. Žmogus kažko ieškojo. Žiūrėjo į visų namų numerius.

— Gal, gal pagaliau... — pagalvoju. Net kvėpuoti negalėjau. — Gal čia mano kumeliukas. O koks gražus! Rudas su juodais karčiais ir uodega.

Bet ne. Žmogus nesustojo ties mūsų namu. Mano širdis nukrito ligi pat batų. Užsimerkiau. Žinojau, kad dabar verksiu, kaip niekad.

— Ei, vaike! Gal žinai, kur gyvena Edis Šimkus?

— Tai aš, — atsakiau, praverdamas akis.

— Tai, vat, čia šis arklys priklauso...

Aš jam neleidau baigti. Nėriau į gatvę, pasigriebiau vadeles ir jau sėdau į balną. Nepažįstamasis mane užkėlė. Jis ką tai murmėjo.

— Tai žinai, man sakė septintą. Sakė pririšti prie tvoros. Ale, ką gi žmogus suspėsi viską...

Jei galėčiau išrasti naują medžiagą, padaryčiau limpančią, kad nereikėtų siūti. Užtektų tik iškirpti ir sulipdyti — ir turi naują suknelę!

Lina Page

Philadelphia, Pa.

Kai bus 2000 metų, mašinos bus visiškai automatiškos. Reikės tik paspausti mygtuką ir mašina važiuos pagal tavo norą. Jei nori važiuoti į Kanadą, tik paspausk mygtuką ir mašina ten nuvažiuos. Naktį nereikės rūpintis, nes kai atsibusi, jau būsi Kanadoje.

Pauliukas Majauskas

Norristown, Pa.

Aš norėčiau išrasti šluotą, kuri pati dirba. Paspauldi mygtuką, ir šluota pati sau šluoja. Žmogui visai nereikia dirbti.

Indrė Ardytė

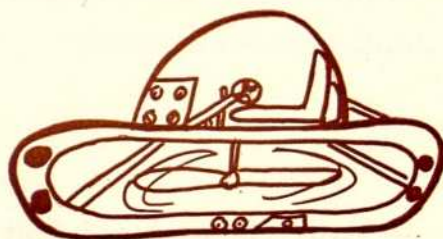
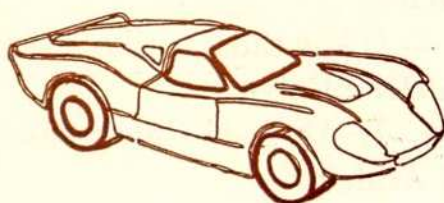
Cherry Hill, N. J.

Čia yra oro automobilis, kuris skrenda tik ore, žeme nevažiuoja. Jei važiuotų žeme, sparnai po automobiliu susilaužytų. Tas automobilis turi vairą, kaip ir mūsų mašinos dabar, bet yra ir dar kitas prietaisas. Jei paspaudi pirmyn, automobilis skrenda į priekį, o jei paspaudi atgal — skrenda atgal.

Mingaila Milas

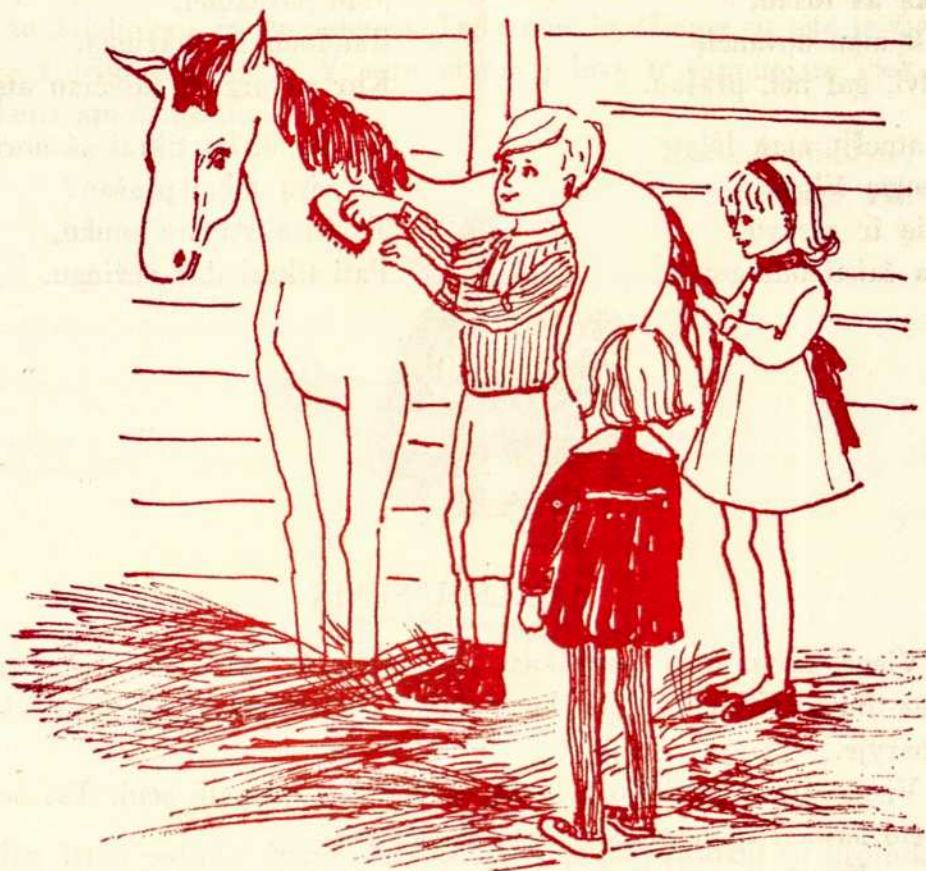
Philadelphia, Pa.

NAUJI IŠRADIMAI

Daugiau negirdėjau. Aš jojau. Mano kumeliukas! Ir balnas naujas, labai gražiai išpiaustytas. Balno ragas žiba, kaip kokia žvaigždė. Bet kas čia? Lašai ant mano naujo balno!

— Grįšiu, — nutariau. — Ant mano naujo balno negali lyti.

Namuose visi išsirikiavę manęs laukė. Nustebo, kad taip greitai sugrįžau.

— Kodėl nejoji?

— Kad lyja. Va, lašai ant balno.

— Ašaros, — sušnabždėjo mama ir pasižiūrėjo į tėtį.

Po pietų smarkiai lijo. Visą popietį aš ir sesutės praleidom su kumeliuku. Aš jį šeriau ir šukavau. Sesutės jam uodegą supynė. Kai sugrįžom į namus, visi kvėpjom tvartu.

Tokios buvo mano dešimtosios Kalėdos. Manau, kad tai buvo liūdniausios ir linksmiausios Kalėdos visame mano gyvenime.

PAVOGTA ŽVAIGŽDĖ

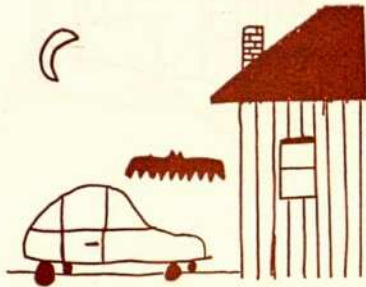
Nida Remenčiūtė, 6 m.

Sao Paulo, Brazilija

Zuikelis miške pamatė Ančiuką, kuris atidarė snapą, norėdamas pavogti Karaliaus karūnos žvaigždę. Tada Zuikelis paprašė ponią Plaštakę pasaugoti Ančiuką, kad jis nepavogtų žvaigždės.

Kai tik Zuikelis pasišalino, Ančiukas greitai pagrobė žvaigždę, ir ponია Plaštakė, kuri viską matė, apkaltino Ančiuką. Ančiukas gynėsi, kad jis nepavogė. Kai Ančiukas užmigo namelyje, ponia Plaštakė pamatė po lova žvaigždės kraštą. Tada ji pagriebė žvaigždę ir ją atidavė Karaliui.

Ančiukui buvo didelė gėda ir jis pasižadėjo daugiau nevogti. Tada susirinko visoki gyvulėliai ir buvo didelė šventė.

KEISTAS MOKYTOJAS

Paulius Gudelis, 10 m.

Cos Cob, Conn.

Vienais metais aš turėjau tokį labai keistą mokytoją. Jis būdavo visą laiką apsirengęs juodai. Jo vardas buvo Alukard. Vieną dieną aš dviračiu važiavau paskui jį. Aš mačiau kaip jis nuvažiavo į tokį tunelį. Tą naktį aš pasikviečiau du draugus. Mes nuėjom į tą tunelį. Mes ten pamatėm karstą ir iš jo išlindo mūsų mokytojas! Mes taip nustebom, kad mes greit pasikavojom. Mūsų mokytojas nepastebėjo mūsų. Jis išėjo iš tenai ir nuėjo į savo mašiną. Mes jį nusekėm dviračiais. Jis išlipo iš mašinos ir pasivertė į vampyrą! Jis įskrido į atdarą langą. Tada mes girdėjom šauksmą ir staiga išskrido vampyras ir pasivertė į Alukard, greit įlipo į mašiną ir greit nuvažiavo. Mes grįžom namo, papasakojom tėveliams kas mums atsitiko, bet jie mums nepatikėjo. Kitą dieną mes išradom, kad Alukard atbulai skaitant yra Drakula. Mes labai išsigandom. Tą dieną Drakulos nebuvo mokykloj. Kitą dieną jis irgi nepasirodė. Tada mes nutarėm, kad jis mus pamatė ir pabėgo. Niekas kitas, išskyrus mus, mūsų mieste Drakulos nematė. Tikriausiai jis grįžo atgal į Europą, o mes gavom vietoj jo naują mokytoją.

KALĖDŲ SENIUI

*Indrė Bildušytė,
Chicago, Ill.*

Mielam Kalėdų Seniui
Laišką aš rašau,
Atneš man dovanėlę
Ar dvi, gal net, prašau.

Gal atnešit man lėlytę
Aprengtą šiltai,
Gražią ir mažytę?
Su ja žaisti bus gerai.

Gal atnešit triratuką
Man pavažinėt,
Raudoną ir mažiuką,
Kur pavargusi galėčiau atsisėst?

Bet žinot, ko tikrai aš noriu,
Ko visų labai prašau?
Tą pasakyti yra sunku,
Pati tikrai dar nežinau.

KALĖDŲ SENIS

Vieną kartą buvo berniukas. Jis gyveno su savo tėveliais. Berniuko vardas buvo Kęstutis. Jie buvo labai neturtingi ir gyveno viename kambaryje.

Vieną dieną jis išėjo į lauką slidinėti ir pamatė senį. Tas senukas pradėjo kalbėti su berniuku ir paklausė:

— Kur tu gyveni berneli?

— Aš gyvenu tame mažame namelyje.

Senukas ir vėl klausia:

— Ar jūs ruošiatės Kalėdoms?

— O taip, mes ruošiamės kiek tik galime, bet mes esame neturtingi.

— Ar tu žinai kokių tu norėtum dovanų Kalėdoms?

— Taip, aš noriu turėti didesnį namelį, kad mūsų šeima galėtų geriau gyventi.

Kai Kęstutis tą pasakė, jo mažas namelis pasidarė didesnis ir jis bėgo pasakyti mamai. Kai Kęstutis nubėgo, tas senelis nuėjo juokdamasis. Tas senelis tai buvo Kalėdų Senelis.

*Regina Stankūnavičiūtė
Chicago, Ill.*

KALĖDŲ SENELIS IR JO DRAUGAI

parašė ir piešė

Gaja Valiuškytė, 10 m.

Gyveno kartą meškiukas, jo tėvelis ir mamytė. Vieną saulėtą žiemos dieną jie išėjo žvejoti.

Tėtis iškirto eketę. Jam baigiant kirsti, atsitiko nelaimė. Mamytė paslydo ir įkrito į eketę. Tėtis šoko gelbėti, bet buvo jau per vėlu. Nuodinga žuvis mamytę nunuodijo. Ta žuvis pagavo ir meškiuko tėtį.

Labai nuliūdo meškiukas, netekęs mamytės ir tėvelio. Nusišluostė ašarėles, ir išėjo draugų ieškoti.

Eidamas sutiko stirnytę. Ji buvo labai liūdna.

— Kas yra, stirnele? Kodėl tu tokia nuliūdusi? — paklausė meškiukas.

— Medžiotojas nušovė mano tėvelį. O mamytė iš baimės mirė, — verkė stirnelė.

— Ir aš neturiu tėvelių. Neturiu draugų, — tarė meškiukas ir papasakojo apie nelaimę.

— Būkim draugai! — sušuko stirnytė ir meškiukas kartu.

Jie abu keliavo toliau. Sutiko šuniuką. Jis buvo labai išsigandęs ir smarkiai bėgo.

LAUKIU KALĖDŲ

Aš linksma, žinai kodėl? Ogi dėl to, kad ateina Kalėdos. Prieš Kalėdas sniegas krenta ir aš žaidžiu sniege. Ar tau smagu sniege žaisti? Kai mes važiuojame eglutės pirkti, aš žaidžiu su šuniukais. Jie gyvena pas tą poną, kuris eglutės augina. Kada grįžtam namo, mes papuošiame eglutę su žaisliukais ir lemputėmis. Tada mes žaidžiame su tėte ir mama. Pavalgę žiūrime televizijos. Vakare einam į lovą ir sapnuojam kiek Kalėdų Senis atneš dovanų.

*Liana Vaičiulytė,
Chicago, Ill.*

ŽIEMA

Man labai patinka žiema. Kai išeinu į lauką, žaidžiu su broliuku ir sesute. Mes trys pastatom sniego senį. Mano draugė dar ateina ir mums padeda. Kieme yra daug sniego. Pažaidžiame lauke kokią valandą, tada einame vėl į vidų. Žiema prasideda gruodžio mėnesyje. Nors oras žiemą yra šaltas, bet mes vistiek einame į bažnyčią. Kartais einame į parką pasivaikščioti. Naktimis sniega ir beveik kiekvieną rytą yra daug sniego. Mano tėvelis ir mamytė neina į lauką, nes jiems per daug šalta. Žiemą apsivelkame šiltais rūbais.

*Audra Dirkytė,
Chicago, Ill.*

Atskymai: Skersai — 1. Betlieju, 2. tu, 3. nieko, 4. tat, 5. édalas. Žemyn — 6. eglutė, 7. planeta, 8. meteoras, 9. juk, 10. oda, 11. Ada.

— Ei, šuneli, kas tau yra. Kodėl taip smarkiai bėgi? — paklausė stirnytė.

— Mano šeimininkas mane iš namų išvarė. Barėsi, kad nemoku rogių traukti, — pasakė šunelis, braukdamas ašarėles.

— Mes ir neturim namų, — paaiškino meškiukas. — Gal nori būti mūsų draugu?

— Gera, — apsidžiaugė šunelis.

Jie visi trys keliavo toliau. Pradėjo temti. Jie priėjo mišką. Prie senos plačiašakės eglės stirnelė surado didelę olą. Šunelis pririnko malkų ugnelei kurti. Meškiukas surado eskimų sriubos puode ir teterviną.

Meškiukas jau lindo į olą, kai pamatė kažką sniege. Priėjo arčiau. Tai buvo sušalusi katytė. Meškiukas ją paėmė ir parsinešė.

Katytei davė šiltos sriubos. Ji atsigavo.

— Kurgi aš esu? — nustebo katytė. Išėjau maisto ieškoti ir paklydau.

— Nebijok, katyte, mes tavo nauji draugai, — ramino meškiukas.

Visi kartu pavalgė. Tada vienas kitam papasakojo savo nelaimes. Paskui visi užmigo.

Ryte vėl visi keturi keliavo. Priėjo didžiulį kalną. Katytė pažiūrėjo, pažiūrėjo į tą kalną ir tarė:

— Mano savininkai pasakojo, kad tame kalne gyvena Kalėdų Senelis.

GEROJI LAUMĖ

Mūsų gatvėje gyveno laumė. Ar jūs žinote, iš kur aš tai žinau? Pirmą kartą kai ją pamačiau, aš nieko nepastebėjau, bet vėliau viską sužinojau. Mūsų geroji laumė yra labai gera kaimynė. Jei kas nors serga, ji visada atneša pyragaičių ir karštos sriubos. Mūsų laumė yra gera ir juokinga.

Kartą mes pas tą laumę valgėme pyragaičius ir gėrėme arbatą. Kažkas pasibeldė į duris. Atėjo jos kaimynai. Jie neatrodė labai patenkinti. — Tu geriau išsikraustyk iš čia! — jie pasakė. Mūsų geroji laumė labai supyko. Mes irgi supykom.

Tada mūsų geroji laumė juos užbūrė. Tas burtas buvo labai baisus, aš negalėjau žiūrėti. Ji juos paverė į karalių ir karalaitę. Mes prašėm, kad ji mus paverstų į karalių ir karalaitę, bet ji pasakė, kad mergaitės ir berniukai yra gražesni už karalius ir karalaites.

*Paulius Alekna,
Chicago, Ill.*

VANDENS KARALAITĖ

Baltijos jūros dugne gyveno vandens karalaitė. Ji turėjo daug kambarių, išpuoštų gintaro gabalėliais. Kartais ji sukeldavo audrą, kad išmestų gabalėlių gintaro ant kranto, kad žmonės galėtų rasti. Naktį ji išplaukdavo iš vandens ir vaikščiodavo po gražųjį baltą pajūrio smėlį. Kai saulė patekdavo, karalaitė pasinerdavo į jūros dugną. Vandens karalaitė sukeldavo bangas, kad vanduo nuplautų jos išpaustas pėdas smėlyje. Bet kartais bangos nenuplaudavo visas karalaitės pėdas, tai žmonės pamatę labai stebėdavosi, koks čia gyvulys vaikščiojo naktį, nes vandens karalaitė turėjo tik tris pirštus.

*Danutė Kardokaitė,
Chicago, Ill.*

Visi nutarė lipti į kalną ir aplankyti Kalėdų Senelį. Jiems belipant stirnelės kojos už kažko užkliuvo. Šuniukas prakasė sniegą ir rado rogutes.
— Sėskit! — kvietė šuniukas. — Aš pabandysiu jus į kalną užtraukti.

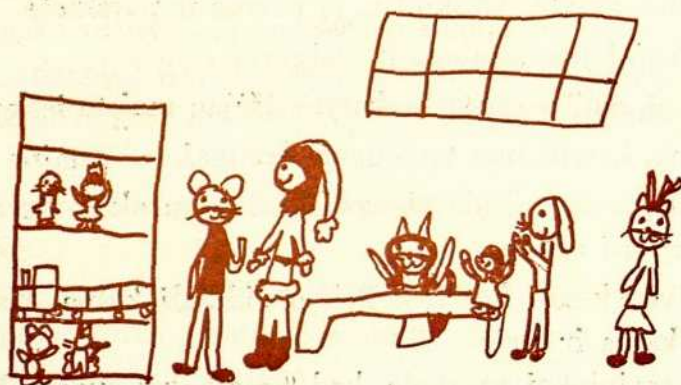
Visi mielai sutiko, nes buvo pavargę. Po kiek laiko, katytė tarė:
— Tu puikiai trauki roges, šuneli. Nesuprantu, kam šeimininkas tave barė!

Nuo pusiaukelės roges traukė meškiukas. Netrukus pasiekė kalno viršūnę. Ten stovėjo gražus namelis. Visi gyvuliukai įėjo vidun. Prie stalo pamatė liūdną Senelį.

— Kodėl tu toks liūdnas, seneli, — paklausė šunelis.

— Pasenau. Nespėjau pakankamai žaislų pagaminti. Vilkas nusinešė mano vikriausią stirnelę.

— Neliūdėk, — pasakė stirnelė. — Ir aš labai vikri. Aš tau padėsiu.

1972 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

EILERAŠČIAI	men.	psl.	Jankutė, N. —	mėn.	psl.
Audronė, O. B. —			Karilė ir pabėgėliai	1	4
Vasarėlė	6	11	Jotvingytė, R. —		
E. J. —			Debesėlis	12	11
Kas?	4	14	Saulė	4	4
Yla, St. —			Šelmis	5	11
Žuvautojas	5	18	Šelmis, II	6	4
Jotvingytė, R. —			Kvietytė, M. —		
Ak, žinau	1	3	Geriausias draugas	1	19
Buvom vyrai	2	3	Gimtadienis	3	18
Jei pagausiu	3	3	Rainutė	4	15
Ei, gegužė	5	3	Gegužė	5	4
Man žvaigždutė	12	3	Lekutis —		
Ošė girios	10	11	I piliakalni	2	14
Lipčiūtė, D.			Linutė —		
Šeimininkaujam	4	10	Pupučio aukštieji mokslai	9	22
Mikailaitė, O. —			Puputis padeda	12	17
Išdykėlis	7	3	Puputis tvarkosi	5	19
Minelga, J. —			Lipčiūtė, D. —		
Gėlės mamytei	5	10	Yra gerų žmonių	10/11	19
Pavasaris	3	8	Lenktynės su gandra	3	4
Po laisvės žygių	2	11	Pušėlė —		
Ruduo Lietuvoje	7	21	Nauji metai	1	15
Velykos	4	3	Rasa, R. —		
Žiema Lietuvoje	1	14	Laimutė ir paukščiukas	3	9
Muliolienė, A. —			Razminas, P. —		
Bato namelis	2	21	Koplytėlė	2	4
Gudragalviai	2	21	Kryželis	10/11	3
Jonukas Šliuriukas	2	21	Saldainiai	6	12
Narūnė, J. —			O. S. —		
Kūčių naktis	12	10	Laukiu draugų	4	11
Riešutai	10/11	18	Simko, M. —		
Rima —			Jūreivis	6	12
Žiema	3	24	Slėnys, J. —		
Rutkauskas, J. —			Urvo paslaptys	2	22
Mokinys	7	10	Spalis, R. —		
Žitkevičius, L. —			Teismas	9	4
Be tėviškėlės man tamsu	6	3	Teismas, II	10/11	12
VAIZDELIAI			Tenisonaitė, Z. —		
ir vaidinimai			Karolytės kelionė į mėnulį	9	15
Eimantas, L. —			Valiuškienė, K. —		
Mamytės ir mes	4	23	Kas būtų?	3	16
PASAKOS			VERTIMAI		
ir pasakojimai			Mikailaitė, O. —		
Gudelienė, L. —			Dešimtosios Kalėdos	12	20
Pamoka	9	11	Sadūnaitė, D. —		
			Kalėdų žvaigždutė	12	4

— Aš moku dirbti žaislus! — pranešė katytė. — Išmokysiu meškiuką ir šuniuką! Mes visi tau padėsime, Seneli.

— Puiku, puiku. Esate geri draugai! — linksmi sušuko Senelis.

Visi greitai šoko prie darbo. Per porą savaitių jie padarė daug žaislų. Prikrovė pilnutėles roges. Tada ruošėsi kūčioms. Katytė žuvį kepė, šunelis šližikus voliojo, meškiukas medumi pasaldino aguonų pieną.

Po kūčių vakarienės, Senelis su savo draugais išvažiavo dovanų dalinti. Grįždami namo, pastebėjo, kad kalno viršūnė šviečia gražiausiom spalvom.

— Žiūrėkit, žiūrėkit! — sušuko katytė. — Mes turim eglutę ir daug dovanėlių!

Prie eglutės buvo prisegtas toks laiškas. Senelis jį paskaitė.

Mielas Broli,

Aš mačiau tave ir tavo naujus draugus, kai dalinote dovanas. Sugalvojau jums eglutę ir dovanų padovanoti.

Tavo brolis,

Kalėdų Senis Jonas

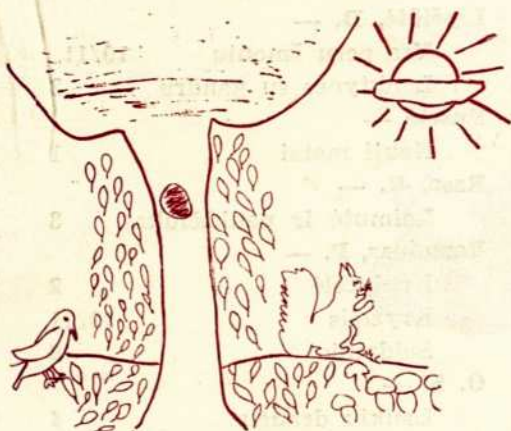
Dovanos buvo labai gražios. Senelis gavo šiltą, raudoną pižamą. Meškiukas — mėlynas žieminis kelnaitis. Katytė gavo lėlytę ir daug rūbėlių. O stirnytė gavo megztuką ir šaliką. Kitos senelio stirnytės irgi gavo po megztuką.

Dabar Senelis ir jo draugai žaidžia žaidimus. Visi yra labai laimingi.

paveikslų paroda

Katinas prie jūros
Audra Užpurvytė, 10 m.
North Easton, Mass.

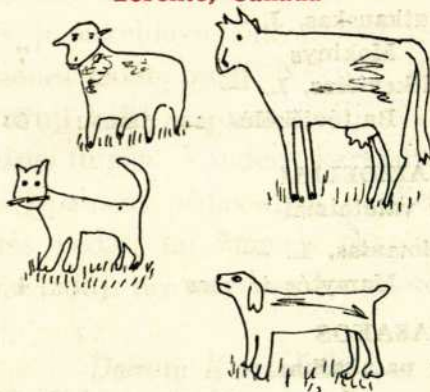
Ruduo
Algis Venslovas, 9 m.
Stoney Creek, Canada

Vaiku darželyje
Kristutė Valevičiūtė, 4 m.
Toronto, Canada

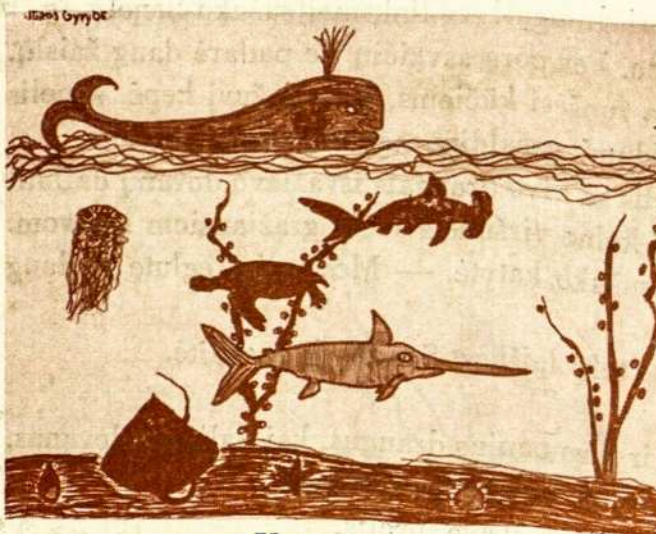
Padėkos diena
Loreta Padolskytė, 7 m.
Toronto, Canada

Gyvuliai
Jonas Liškauskas, 6 m.
Burlington, Canada

ALP 1781
Larch.

paveikslų paroda

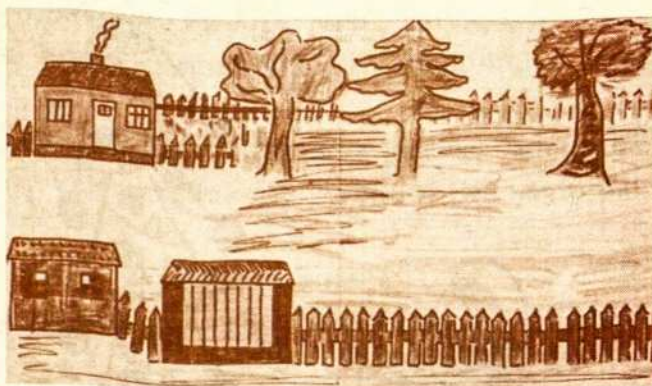
Jūros gyvybė
Dovilė Užubalytė, 10 m.
Chicago, Ill.

Mama tautiniuose
rūbuose
Vaiva Vaišnytė, 4 m.
North Haven, Conn.

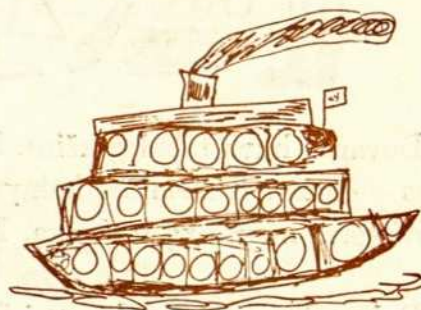
Genys
Arūnas Banionis, 11 m.
Los Angeles, Calif.

Mūsų namai ir sodelis
Irutė Drūtytė
Lenkija

Lėktuvas
Saulius Dzikas, 8 m.
Hartford, Conn.

Laivas
Vitas Jolinskas, 5 m.
W. Hartford, Conn.